

1. MENNESKELIGE GRUNNLEGGENDE UNIVERSELLE MÅL(27 sider)

Hva Ønsker Jeg?.....**side 2**

Subjekt og Objekt.....**side 3**

Lokalisering av Objekter.....**side 4**

Erfaring av Enhet.....**side 7**

Maya – Skapelse – Viparaya – Å snu om det som er ombyttet.....**side 8**

Dualitet og ikke-dualitet møtes aldri.....**side 8**

Persepsjon.....**side 9**

Hvordan Persepsjon Virker.....**side 9**

De To Undervisningsmetodene.....**side 10**

Den Direkte Vei Tilnærmingen.....**side 10**

Vedanta Tilnærmingen.....**side 11**

Virkelighetsordener.....**side 15**

Bevissthet er udelelig og har ingen deler.....**side 17**

Pratibasika: Subjektiv erfaring, tolkning og magisk tenkning.....**side 18**

Klarsynthet, Engler og Kausalkroppen.....**side 21**

Vyavaharika(Empirisk og Objektiv), Pratibasika(Subjektiv), Paramarthika (Selv/Bevissthet).....**side 23**

De Fire Hovedmålene.....**side 25**

1)Trygghet – Artha.....**side 25**

2) Nytelse, underholdning og glede – Kama.....**side 25**

3) Verdi, dyd og integritet – Dharma.....**side 25**

4) Frigjøring – Moksha.....**side 25**

De tre dekkende lag som hindrer i oss å være fri eller oppdage vår indre glede/lykke....**side 26**

Malam - Urenheter de seks fiender som hindrer en for å oppdage vår indre glede.....**side 26**

Viksepah – Mental Rastløshet – Ekstrovert Sinn.....**side 26**

Ajnanam Ignoranse.....**side 26**

Vedantaundervisningen og Metodikk steg for steg mer utdypet

I. MENNESKELIGE GRUNNLEGGENDE UNIVERSELLE MÅL

Hva ønsker jeg?

Vedanta er en radikal undervisning; Forvent at den vil utfordre alt du trodde du visste. Uten tiltro til vedaskriftene vil selvgransking ikke fungere. Det er ikke blind tiltro som religioner krever, men tiltro i påvente av resultatene fra din egen analyse.

Vedanta er en upersonlig metodikk av selvgransking. Det første trinnet er å lytte (sraavana) med et åpent sinn og sette til side personlige syn. Å lytte uten å bedømme er vanskelig, men ikke umulig. Du lytter ikke om du prøver å avgjøre om du liker eller ikke liker metodikken. Det er ingenting å like eller mislike. Bare noe å vite. Hvis du lytter uten å forhåndsdomme så vil ordene gi mening. Vedanta er ikke noe for deg om du prøver å finne en forklaring på virkeligheten, som passer ditt perspektiv og syn. Det kan være lurt å ha en zen-begynner sinnsholdning. Det vil si at man legger alt det man vet, har erfart og sine meninger på hylla. Det er det som skal til for virkelig å lytte til selvkunnskapen. Når man tiltrekker seg Vedanta har man lagt det meste av andre ting på hylla og har en holdning om at en ikke vil finne ut hvem man er på egen hånd. Og trenger hjelp og veiledning til det. Det krever en form for modenhet og ydmykhet for å være ærlig at det er noe man ikke kan finne selv (ytterst få som gjør det på egenhånd). Vedanta presenteres gjennom en lærer eller veileder. Denne begynnersinnholdningen passer bare inn, i trinn 1, som har med å lytte å gjøre – utover det kan man ikke fjerne selvkunnskapen ved å hele tiden være i begynnersinnholdning.

Når du har hørt undervisningen til det fulle, kan du ta tilbake dine trossystemer og meninger. På dette stadiet, ser du på dine tro og meninger i lyset av hva skriften sier, ikke den andre veien rundt. Det andre trinnet kalles for resonnering og kontemplasjon (manana). Det er å tenke på eller reflektere over hva skriften sier, utforske den ugranskete logikk av din egen erfaring. Du vil se om Vedanta er noe for deg når du begynner å resonnerer og kontemplere over hva som blir presentert av en lærer.

Vedanta er en bevist skriftlig tradisjon, som har virket i årtusener til å sette mennesker fri og avsløre hvem de egentlig er gjennom ikke-dualitetsvisjonen. Det er ikke en undervisning, som kommer fra en lærer, men lærerne følger spesielle regler og de følger de vediske skriftene (hovedsakelig Upanishadene, Bhagavad Gita og Brahma Sutraene). Vi kan sjekke ut selv gjennom ulike skrifter som har blitt oversatt og kommentert av andre lærere i tradisjonen.

Vi ønsker trygghet, å være lykkelig og ha det godt - være fredfull med oss selv. Det er universelle grunnleggende mål som gjelder for alle mennesker i verden. Vi søker egentlig etter frihet fra ulykkelighet, utrygghet, begrenset oppfatning om oss selv, smerte, lidelse og fra vonde følelser, tanker eller opplevelser.

I Vedanta som er sanskrit for - slutten på all kunnskap i Upanishadene (vedaene) nevner de fire menneskelige grunnleggende universelle mål. Det ultimate målet er frigjøring eller frihet (moksha). Det er også blitt kalt for opplysthet. Det er et mål som vi mennesker følger bevisst eller ubevisst, og er derfor valgløs. Når vi forstår hvem vi er: Grenseløs, uforanderlig, alltid tilstedeværende, full, hel, komplett, ikke-dualistisk Selv/ Bevissthet. Når dette er stødig integrert og aktualisert i oss, er man fri. Ingenting kan rukke ved det. Et annet ord som er brukt er ubetinget kjærlighet/ ikke-dualistisk kjærlighet. Vi er den vi søker etter hele veien. Vi slutter å søke.

Det krever selvdisciplin og ha et sinn som hovedsakelig er *sattvisk* (stille, harmonisk, intelligent, evne til å diskriminere/ skjelneevne, være objektiv, er moden m.m.). Å kultivere sattvisk livsstil er viktig for å være klar for å ta imot selvkunnskap, som fjerner ens ignoranse om hvem man er. Alle er født ignorant. Dvs. vi tror at vi er egoet - begrenset, tanker, følelser, persepsjon og alltid i endring i vår kropp og sinn. Men det er ikke det vi egentlig er og det krever også en møysommelig, forsiktig, tålmodig og objektiv analyse av våre opplevelser i livet. Vi tror ikke blindt på dette, men vi finner ut gjennom ulik gransking, undersøkelser, refleksjoner og analyser - og bruker en metodikk, som selvkunnskapen i Vedanta innehar. Den er upersonlig og objektiv. Personlige meninger, intuisjon og syninger er ikke alltid til å stole på for å finne ut og søke etter kunnskap om hvem vi er.

Ordet mål på sanskrit, som er brukt i vedaskriftene, er blant annet *purusharta*. Det kan også bety fri vilje. Vi har fri vilje til en viss grad i verden, men det er et emne for seg selv å granske, analysere og undersøke. Ordet *moksha* betyr direkte oversatt frihet eller frigjøring. Implisitt betyr det også fullstendighet (fullkommenhet) og glede. Frihet fra noe vi ikke ønsker eller vil kjenne på gjør oss glad eller lykkelig. For eksempel ulykkelighet vitner om at vi har noen ønsker, behov eller begjær som ikke er blitt dekket. Det er her ignoranse kommer inn i bildet av hvem vi er. Vi er født inn i verden ignorant og trenger metodikk for å fjerne ignoransen. Vi er som regel ulykkelig fordi vi ikke får det man ønsker seg. Å fjerne ignoranse er hovedmålet til selvkunnskapen i Vedanta. Ignoranse om hvem vi er (identitet). Vedanta fjerner falske ideer og konsepter om hvem vi er og hva virkeligheten handler om.

Glede (lykke) og fullstendighet er også det samme som selvet. Det er selvets natur (*svarupam* på sanskrit). Å oppdage hvem vi er. Det er kjernen i denne gleden som overgår annen glede. Det er en glede som varer evig, mens andre typer lykke og glede varer ikke lenge. Og vi må hele tiden søke og opprettholde den på ulike måter. Permanent glede er også det samme som fullstendig tilfredshet. Det er ikke en overdrevet glede, men veldig subtil og varig tilfredshet og man aksepterer verden og den man er i verden, som de er. Og har ikke behov for å fikse på verden eller den «personen» (*jiva*) man tilsynelatende viser seg som i verden.

I det spirituelle er det endel opplysthets- (frigjøring) myter. For eksempel at man må erfare noe for å oppnå moksha, men det er ikke nødvendig og det er ikke det som frigjør heller hvis man undersøker nøyte nok. Vedanta har ikke noe imot erfaringer og det er ingen separasjon mellom erfaring og

kunnskap. Utifra ikke-dualistisk ståsted erfarer vi oss selv hele tiden. Det handler om å granske, undersøke, analysere og reflektere nøye, møysommelig og forsiktig hva erfaringer handler om i hverdagen og hva essensen er. Å kartlegge de menneskelige grunnleggende universelle mål er en viktig start i denne sammenhengen.

Subjekt og Objekt

Å skille/ skjelne/ diskriminere (*viveka*) forskjellen mellom subjekt og objekt er essensielt med tanke på hva som gir oss varig lykke og frihet. Det har også med å diskriminere mellom det som er virkelig og tilsynelatende virkelig. Alt vi erfarer eksisterer. For å kort forklare sier vedantaskriftene at vi er uforanderlig, alltid tilstedeværende, grenseløs, fullstendig, hel, komplett, ikke-dualistisk, ufødt selv/ bevissthet/ ubetinget kjærlighet. Det kan vi kalle for Subjekt (*Sathya* på sanskrit). Mens objekt (*mithya*) er alt som eksisterer i verden, som er foranderlig, bare innenfor tid og rom og har sine begrensninger. Verden (Dharmafeltet) følger ulike lover, som inkluderer fysiske, moralske og etiske m.m. Selv/ bevissthet/ subjekt er ikke atskilt det som kalles for ikke-selv/ individ/ kropp-sinn verktøy (subtil kropp)/ objekt. Essensen av Selvet er i alt som er i verden. Men å skille mellom det som er subjekt og objekt er essensielt når vi driver med selvgranskning, analyse, undersøkelser og introspeksjon og for at individet tilsynelatende skal oppnå noe vi egentlig er i utgangspunktet - fri fra objekter.

Eksisterer glede? Alle har opplevd eller opplever glede. Det kan vare i noen sekunder, minutter eller timer og så videre. Hvor kommer den fra?

Er gleden i objekter? Isåfall vil de samme tingene eller opplevelsene gjøre alle glade. Men det er ikke tilfelle. Bestemor vil ikke ha glede av strikkhopping, mens jeg vil ikke ha så mye glede av å strikke, som hun vil gjøre. Objekter er alt annet enn meg, subjektet. Min kropp viser seg som objekt i meg, mine følelser viser seg i meg og er kjent av meg. Det samme er tanker, trossystemer og meninger. Alt det jeg opplever er objekter, som jeg har kjennskap til. Å forstå (skjelne) mellom subjekt og objekt er essensielt i selvgranskningen i Vedanta.

Vi søker etter objekter som kan plusse på det vi mangler i vår søken etter fullstendighet. Men vi vet ikke da (ignoranse i bilde) at vi allerede er fullstendig. Objekter er ikke virkelig fordi de er alltid i endring. Objekter - alt som skjer i verden gjennom oss og utenfor oss er tilsynelatende virkelig. Det vi er, subjekt (bevissthet/ selv) er uforanderlig og alltid tilstedeværende. Så det vi jakter er oss selv - å bli fullkommen - mens vi egentlig er fullstendig. Selv om vi egentlig ikke er objekter - viser seg tilsynelatende gjennom vår kropp-sinn verktøy og i verden - er vi det utifra ikke-dualistisk ståsted - ingen separasjon mellom dualitet og ikke-dualitet. Livet er fullt av paradokser. Uten essensen av hvem vi er - bevissthet/ selv, hadde ikke verden og vi, som individer (*jiva*) eksistert som vi gjør.

Og i dyp søvn tilstand sammen med nirvikalpa samadhi, er vi ikke identifisert med kropp- og sinnverktøyet. Men det er likevel et objekt, som vi har kjennskap til. Manglende tanker er også det - vi er allerede fullstendighet og slike opplevelser (dyp søvn og nirvikalpa samadhi) varer ikke evig. De forsvinner jo. Det betyr at de ikke er uforanderlig. Det er med andre ord også et objekt - et veldig subtilt objekt. Mange søker etter slike opplevelser som nirvikalpa samadhi i sin opplysthetssøken. Det er på en måte forståelig og naturlig, men man forstår ikke hva ikke-dualitet har med å gjøre og heller ikke hvem man egentlig er. Ei heller kan man skjelne mellom det som er subjekt og objekt. Bevissthet/ Selv kan ikke objektifiseres. Men man kan gjennom persepsjon og konklusjoner som impliserer (speiler - peker på) hva det er for noe med ord. Og det er her Vedanta kommer inn i bildet, som er et middel til kunnskap om hvem vi er og fjerner ignoransen om hvem vi er, hva virkelighet er m.m.

Vi lever i en verden hvor det å jakte eller søke på «objekter» for lykke ikke vil føre med seg frigjøring eller frihet. Vi tror noe der ute eller spesielle opplevelser kan gi oss opplysthet eller frigjøring/ frihet. Men når vi innser (selvkunnskap er stødig i oss) at vi selv er kilden til lykke (glede) så vil vi ikke søke

etter det. Men likevel betyr det ikke at vi kan ha det gøy i verden selv om man forstår at vi ikke kan vinne noe i utgangspunktet. Livet er et nullsumspill – det vil si at vi både vinner og taper. Resultater i verden er ikke opp til oss mennesker, men lover som vi ikke har kontroll over - det inkluderer psykologiske, fysiske, moralske, dharma, karma m.m. Når vi ikke blir særlig berørt eller bundet av det som skjer i verden så er vi også objektiv. Det er en av flere viktige og essensielle kvalifikasjoner når vi driver med selvgransking.

Lokalisering av Objekter

Når vi analyserer emnet om **lokalisering av objekter** så vet vi at virkeligheten ikke er dualistisk selv om verden viser noe annet. Objektene er erfart i meg av det opplevende instrumentet, sinnet, og at sinnet er et objekt, som heller ikke er separert fra meg. På kommando av en mystisk kraft, tar sinnet form av objekter, som ser ut til å være annerledes enn meg, subjektet. Den kan gjøre det fordi den har ikke en struktur på egenhånd. Den er formløs.

Vi tar erfaringer for gitt, fordi vi identifiserer oss med kroppen og det vi ser er gjennom kroppens perspektiv. Det vil si fra et ståsted av dualitet. Men når vi analyserer dypere og ser livet med ikke-dualitets ståsted eller visjon, forstår vi at alt vi ser utenfor oss, som nevnt tidligere, er en tanke fra sinnet. En tanke som er kjent av meg. Det ligger kunnskap bak alt det vi erfarer utenfor og inni oss selv. Det vil si en tanke, ide eller konsept. Til og med verden og universet er en tanke, ide og konsept i vårt sinn.

Fordi dråpen er avhengig av at havet eller vannet eksisterer. Mens vannet eller havet i seg selv er uavhengig dråpen. Det er også metafor for sol og måne. Sol/ Vann/ Hav=Bevissthet / Selv og Måne/ Dråpe symboliserer sinnet. Bevissthet/ Selv er uavhengig sinnet - mens månen og dråpen er avhengig av henholdsvis sol (refleksjon av den) og vann/ hav.

Hvis vi undersøker og analyserer nøye hva som ligger bak skapelse av universet, planeter, mennesker, natur, dyr osv. : Det er kunnskap bak alt i skapelsen. Og bak kunnskap er det tanker, ord og handling. Hele skapelsen er en tilsynelatende tanke, ide og konsept. Bevissthet/ Selv er ikke avhengig av dette for å eksistere. Men skapelsen er avhengig av bevissthet/ selv for å eksistere. Det er interessant å reflektere over nøye og det finnes utallige Upanishader som nevner dette. Spesielt Mandukya Upanishad og Karika. Alt vi ser i verden er kunnskap - fra en tanke, ide og konsept. Det ser tilsynelatende virkelig ut, men vedaene definerer virkelig som uforanderlig så det som er i endring er ikke virkelig - bare tilsynelatende virkelig. Det samme gjelder om man undersøker nøye hvem vi er - identitet - vi er det uforanderlige og alt annet - det foranderlige er fra en tanke, ide og konsept.

Alt vi ser for eksempel utenfor oss selv i verden er egentlig kunnskap inni oss - i vårt sinn – inni Det Totale Sinnet – Makrokosmisk sinn/ Gud/ Universet eller hva man vil kalle det for. Alt vi ser utenfor kommer fra en tanke, ide og konsept om skapelse. Og skjer egentlig inni sinnet. Men vi ser verden gjennom brillene/perspektivet til kroppen/ sinnet. Det er ikke rart ignoranse er ganske hardt bundet i verden med tanke på hva som egentlig skjer, fordi vi undersøker ikke nøye nok det vi opplever i verden. Det er fasinende å reflektere, granske, analysere og undersøke. Det er veldig subtilt.

Noen lære sier at sinnet blir til objektene, men det stemmer ikke. Hvis de ble objektene, så kunne det ikke modifisere til å bli et annerledes objekt senere og vi kunne bli fastkjørt i en enkel erfaring for alltid. Du kan erfare et tre et sekund og i neste sekund kan du erfare en hund eller en banan uten endring i sinnets natur. Sinnet tar forskjellig form uten å bli påvirket av formen den tar. Vi sier at sinnet viser seg som objekter. Det er som en filmskerm hvor objekter viser seg, men skaper ingen endring på skjermen. Objekter er relativt statisk eller høyt fleksible strukturer i bevissthet som har deres egen besynderlige natur. Relativt statiske strukturer er de tre kroppene, som vil bli sagt mer om senere og fleksible strukturer er forutsigbare opplevelser som inntreffer i de tre kroppene. De relativt

statiske strukturer, de tre kroppene, tre nivåer, tre kvaliteter og de fem elementene får verden til å være fornuftig gjennomførbar slik at vi kan fungere i den. Sinnets natur, Subtilkroppen er å avsløre objekter. Hvis objekter var formløse som sinnet, ville ikke meningsfylt arbeid være mulig. Men sinnet er formløs bevissthet.

Objekter, strukturer, tar form ut av bevissthet som en edderkopps vev tar form fra edderkoppen. Og bevissthet, som edderkoppen, er bevisst mens vevet som erfaringsobjektene, er ikke bevisst. Erfaring er bevissthet, men bevissthet er ikke erfaring; På samme måte som vevet er edderkoppen, men edderkoppen er ikke vevet. Hvis kjærlighet og hat eller noe annet er objektet i din erfaring, er det formet ut av din bevissthet.

Fysiske objekter ser virkelig ut fordi sansene, som er relativt permanent organiserte funksjoner i bevissthet, strukturer bevissthet på en slik måte at de ser fast ut. Det er en kraft. Den er ikke i bevissthet og ikke utenfor, som får det til å skje. Det er en god ting, fordi uten denne struktureringen så ville ingen komme seg ut fra sengen og gå på jobb fordi ingen ville følge dens natur og livet ville bli fullstendig uforutsigbart. Med andre ord så får sansene bevissthet til å se ut å være fast men det er egentlig ikke solid selv om det er den permanente substansen av eksistensen.

Fordi objekter ikke er ugjennomsiktige, men er egentlig sinnet som viser seg som objekter, kan objektene bli redusert til bevissthet. Når du undersøker materielle objekter, løser de seg inn i atomer, protoner, neutroner og elektroner og så i kvarker og mesoner og til og med i enda uendelige små materiebiter rett ned til Higgs Boson. Med en gang du kommer ned til et spesielt materienivå så blir partikler bølger og disse bølgene viser seg og forsvinner inni rom. Vi kan egentlig ikke si hva rom er, fordi det er ikke et sanseobjekt som vi erfarer. Og når du tenker etter subtile objekter: tanker, følelser, minner, drømmer, fantasier osv. Det er også tydelig at de heller ikke er betydelige. Det er ikke noe betydelig for oss å erfare der ute, med unntak av oss selv som bevissthet i objektformer.

Dessuten rommer erfaring i seg selv diskrete erfaringer, som er det eneste objektet som er permanent. Individuer kommer og går, men erfaring består. Diskrete erfaringer er aldri permanent; hva som blir kalt erfaring på individnivå er bare sinnet som reflekterer (og tolker når intellektet fungerer) objektene som viser seg i det. Sinnet er bare bevissthet, som er meg. Jeg erfarer allerede meg selv med eller uten grove og subtile objekter. Det eneste spørsmål som gjenstår er: er jeg fri eller ikke?

Kroppen, følelser, tanker, trossystemer, meninger og alt jeg erfarer kalles for objekter. Det inkluderer fortid, nåtid og fremtid. Erfaring i seg selv er et objekt, kjent av meg. Hvis noe er kjent av meg, kan det ikke være meg. Fysiske objekter, tanker, følelser og mine erfaringer i verden er objekter kjent av meg.

Er jeg separert fra objektene? Vi trenger å gå dypere i vår selvgranskning. Hvor slutter jeg og hvor begynner objektene? Er det en separasjon? Hvis det er, hvilken type separasjon er det? Hvis du analyserer persepsjon, vil du se at objektene ikke er separert fra subjektet, meg. Lys treffer objekter og reiser gjennom øynene og erfaringen og kunnskap om objektet skjer i sinnet.

Kunnskapen av objektet er sann mot objektet. Hvis en hund går foran deg, ser du ikke en katt. Hva er erfaringen av hunden laget av? Det er laget av ditt sinn, det oppfattende instrumentet. Sinnet er din bevissthet som lager form av ulike objekter. Den kan ha kjennskap til hva som helst fordi det er både formløs og grenseløs. Hvis du tenker på erfaringen med hunden så kan du se det fra den erfarendes synsvinkel at hunden er i ditt sinn, og ikke utenfor gående i gaten. Det ser ut til at det er utenfor, men hvis du opplever noe utenfor, kan du ikke det. Uansett hvor nær du kommer hunden, er det alltid et objekt. Du kan ikke bare hoppe ut av ditt kropp-sinnsverktøy og erfare objekter, fordi objekter er ikke lokalisert hvor de tilsynelatende ser ut til å være. De ser alltid ut til å være borte fra oss, men de er ikke

det.

Objekter er ikke virkelig. Når vi sier at de ikke er virkelig så mener vi at de ikke forblir det samme fra sekund til sekund, og skapt av ulike deler. Hvilken del av hunden er egentlig en hund? Håret, tennene, nesen, halen? Det er en samling av partikler som endrer seg gjennom ulike naturlover. Hvilket partikkel er neseartikkel? Når du kommer veldig nærme hunden så er hunden en flekk med hår. Når du undersøker, vil alle objektene automatisk bryte sammen til rommet som partiklene viste seg i og observatøren av rommet. Observatøren er bevisst av rommet og objektene som sitter i det, fordi ellers vil de ikke ha blitt kjent. Og bevisstheten av observatøren er bevissthet, som vet alt.

Definisjon av virkelig i Vedanta handler om noe som aldri endrer seg - virkelig betyr uforanderlig. Objekter er ikke virkelig, fordi de endrer seg. Hvis du undersøker forsiktig så vil faktumet opprøre deg fordi du ville ikke jage objekter om du visste at de ikke var virkelig. Analysen viser oss at objektene vi identifiserer og tenker vi erfarer gjennom sinnsfornemmelse er essensielt ikke noe mer enn spesielle fornemmelser/ følelser skapt av sanseorganene.

Bevissthet (subjektet) er ikke avhengig av objekter for å eksistere, men objekter er avhengig av bevissthet for å eksistere. Du, bevissthet/ selv eksisterer selv om du oppfatter og erfarer objekter. Bølgene (objekter) er ikke separert fra havet (subjekt/ bevissthet/ selv).

Dette er hovedgrunnmuren i Vedanta, kunnskapen som setter oss fri fra binding av objekter, og hvor vi oppdager at virkeligheten er ikke-dualistisk.

Objekter er meg og det er ingen avstand mellom det ikke-erfarende (bevissthet) og din erfarende bevissthet, som er personen du tror du er. Personen (jiva) som du tror du er, er et objekt kjent av meg, som med fysiske objekter er kjent så er det ikke-separert meg, det ikke-erfarende vitne, det virkelige deg, som en ring laget av gull er ikke separert fra gullet. Det er dette som er ikke-dualitet. Dualitet, skillet mellom subjektet og objektet, bryter sammen når du undersøker (gransker) persepsjonens natur.

Selvgranskingsprosessen handler om å avgjøre om jeg er hel og fullstendig - og er derfor fri. Hvis jeg ikke er fullstendig, da er jeg ikke fri. Hvis jeg er fullstendig, trenger jeg ikke å jakte på objekter. Hvis jeg tror jeg ikke er fullstendig så må jeg jakte på objekter for å gjøre meg mer hel og fullstendig. Selvgransking har med eksistensielle emner å gjøre: Hvem er jeg? Hva livet er?

Vedanta er et kunnskapsmiddel. Den avslører den gjemte logikken av vår egen erfaring og overbeviser oss at hvis vi er rasjonelle så er det til vår fordel for å gi opp jakten på objekter og gå for frihet direkte.

Livet er et null-sum spill fordi verden av objekter er dualitet. Du kan ikke vinne hver gang. Du taper så mye som du vinner. Dess mer nytelse jeg ønsker dess mer ønsker jeg den igjen.

Hvis du egentlig er bevissthet/ selv og ikke det behovstrengende vesenet du tror du er og hvis bevissthet er ikke-dualistisk og alltid fri av objekter, så vil det å jakte på noe som helst ikke fungere. Hvis du vil jakte etter sikkerhet, nytelse eller dyder, kraft, berømmelse eller hva det er så gå for det. Men det er ikke noe substans i disse tingene. De gir tilbakevendende nytelse og smerte, men ikke den selvsikre gleden som kommer fra å vite at frihet er din natur.

En vedantalærer vil vise de som følger satsangen et eksperiment og spør hvor er drikkeglasset, som han holder i høyrehånden sin. Vi kan være med å undersøke og analysere selv. Han sier videre:
- *Er dette glasset i min hånd spør han videre? Noen sier ja og andre sier nei. Vedanta sier at glasset ikke er i min hånd. Vi skal analysere og undersøke erfaring. Det krever at du deltar. Det er ingen*

foredrag. Jeg vil at dere skal tenke med meg. Du må sjekke med din erfaring og se om det er sant eller ikke. For å se dette glasset så trenger jeg lys. Er det noen som er uenig i det? Nei, fint.

Vitenskap vil fortelle deg at lyset treffer glasset og går gjennom et lite hull i mitt øye – dvs. pupillen. Og dette glasset snur opp ned bak øyeeplet, som blir kalt for netthinnen. Netthinnen er millioner biter av piksler (bildeelement). Gud har skapt mange millioner piksler bak øyeeplet ditt. Det blir kalt for netthinnens vindu. Glasset er opp ned, bak øyeeplet, netthinnen. Stimulansen tar form som dette glasset. Du ser ikke en hund her eller en katt her? Nei. Erfaringen av glasset er sann mot glasset. Hvis jeg viser en hånd så ser vi en hånd. Bildeelementet tar form som en hånd. De er opp ned for netthinnen. Så reiser kunnskapen eller informasjonen gjennom den optiske nerve og blir snudd om. Og erfaringen eller tanken av glasset viser seg i din subtile kropp- (ego-sinn-intellekt) verktøy. Det skjer i ditt sinn for å si det enkelt. Glass-kunnskap/ erfaring/ tanke skjer uten anstrengelse i ditt sinn.

Er glasset og sinnet separert hverandre? Er det et mellomrom mellom dem? Et rom mellom sinn og glasset? Nei, det er det ikke. Ingen separasjon. Sinnet er bevissthet. Den er formløs. Når et objekt viser seg i bevissthet - i sinnet så tar sinnet form av objektet - glass i dette tilfelle. Hvis det er en hånd så tar sinnet form med en gang som en hånd. Erfaring av glasset er ikke i sinnet da. Pixels i sinnet omformes med en gang til håndens form. Jeg har hånd-erfaring og hånd-kunnskap. Når jeg tar bort hånden og tar frem glasset så har jeg med en gang glass-erfaring og glass-kunnskap. Det er vel ingen forskjell mellom glasset og mitt sinn er det? Nei, det er ingen forskjell.

Jeg vet at du ikke har tenkt på det grundig før. Det er derfor vi forklarer det til dere, fordi dere har ikke tenkt på det. Du bare aksepterer troen på at glasset er i hånden min. Hvis glasset er i min hånd hvordan kan alle erfare det? Dere må komme over hit for å erfare det. Den første som kommer hit og erfarer glasset vil jo skjule det. Men alle ser glasset uten å måtte endre eller bevege seg. Det er fordi glasset er ikke her. Glasset er i meg. I mitt sinn. Det er enkelt.

Det neste spørsmålet: Et farlig spørsmål (hehe) Hvor langt unna er du fra sinnet ditt? Ingen forskjell - distanse. Ditt sinn - ditt erfarende instrument og du er ett. Kan du finne en separasjon mellom deg (bevissthet) og ditt erfarende instrument (sinnet)? Se inni deg og tenk på det så kan du ikke finne separasjon. Hvis det ikke er en forskjell mellom deg og ditt erfarende instrument - ditt sinn, og det er ingen forskjell mellom ditt sinn og glasset - er det forskjell mellom deg og glasset? Svaret er nei. Hvor er glasset? I meg. Det er ikke i min hånd. Det er i min hånd hvis du er din kropp. Hvis du er kroppen så er glasset i hånden min. Men er du kroppen? Nei, det er du ikke.

Kroppen er et objekt og har samme virkelighetsorden som glasset. Kroppen er et objekt kjent av deg. Det samme med glasset, som er et objekt kjent av deg. Glasset og kroppen er skapt av materie. Glasset ser tilsynelatende ut til å være i min hånd hvis jeg tror jeg er kroppen. Når jeg tror jeg er bevissthet så er glasset i meg og ikke separert fra meg. Derfor er virkeligheten ikke-dualistisk. Virkeligheten ser tilsynelatende dualistisk ut, fordi jeg har blitt lurt av Maya, som betyr ignoranse i å tenke at jeg er objektet, kroppen. Det er en feilaktig identifikasjon av meg selv, kropp/ objektet som produserer dualitet. Derfor er dualitet en tro og ikke fakta. Vedanta sier, som vi har sett igjennom vår grundige analyse av vår erfaring - vi har oppdaget at virkeligheten er ikke-dualistisk. Selv om det ser tilsynelatende ut som en separasjon - det er egentlig ingen separasjon.

Det er en undersøkelse og analyse som krever at man er kvalifisert til å forstå og realisere dette og er veldig essensielt viktig i Vedanta undervisningen om å realisere - forstå ens sanne natur og hva virkeligheten egentlig er. Det virker å være lett å forstå det, men ignoranse gjør det vanskelig å gjøre det siden den sitter så hardt fast i våres trossystemer.

Erfaring av Enhet

For å motbevise at jeg må erfare ENHET siden vi allerede er ett fra et ikke-dualitets eller selvets ståsted:

La oss gå tilbake til lokalisering av objekter undervisningen. Erfarer du dem der ute i verdenen eller erfarer du dem inne i sinnet? Jeg erfarer dem i mitt sinn. Hvor langt unna er objektet fra sinnet ditt? Flyter det på overflaten av sinnet? Nei, det gjør det ikke. Hvor er det da? Den har smeltet sammen i sinnet og sinnet har tatt form av et objekt. Sinnet er formløst, som vann og luft, og kan ta alle slags former, nettopp som gull kan bli et spesifikt objekt, ring, armbånd eller halssmykke. Hvor langt unna er du fra sinnet ditt? Flyter sinnet ditt på overflaten av din bevissthet? Er det mellomrom mellom deg og ditt sinn? Trenger du en bro for å reise mellom?

Jeg trenger ikke det. Hvorfor? Fordi mitt sinn er meg, bevissthet. Hvis dette er sant, så er ikke bare det du erfarer i bevissthet, men det er egentlig bevissthet. Objektene i bevissthet og subjektet, bevissthet... er ett. Hvis dette også stemmer, hvorfor trenger jeg erfaring av enhet? Jeg erfarer allerede enhet med alt. Jeg ønsker å erfare enhet med alt når jeg allerede erfarer enhet, fordi jeg er i dualitet og har identifisert med separasjonstanken, som skaper lidelse. Dualitet er ikke et faktum. Det er bare en tro i separasjons-tanken. Istedenfor å prøve å fjerne ønsket om å oppnå en erfaring av et spesielt objekt, så burde jeg heller undersøke hva separasjonstanken innebærer. Stemmer dette? Er jeg separert fra mitt selv? Eller er jeg allerede lykksalighet (bliss), som objektet er ment å levere?

Alt er bevissthet. Det er bare bevissthet utifra ikke-dualitetsvisjonen eller selvets/ bevissthetens ståsted. Når du erfarer noe, erfarer du bare det i bevissthet. Det er ingen objekter der ute som du egentlig erfarer. En erfaring er bare bevissthet pluss tanken som viser seg i bevissthet i det øyeblikket. Når tanken endres, endrer erfaringen seg.

Bevissthet er som et hav og tankene er bølgene. Det er egentlig ingen forskjell, bare navn og form av H₂O. Havet er H₂O og bølgene er H₂O, så når en tanke kommer opp og skaper en erfaring så er det egentlig bare bevissthet som viser seg som en tanke i sinnet vårt. Sinnet er bare tanker. Imidlertid når bevissthet tar form av en tanke så blir den ikke til tanken som med melk som blir til ost. Melken har forsvunnet for å transformere seg selv til ost.

Bevissthet viser seg som en tanke. Den er alltid fri fra sinnet inkludert tanker, men den presenterer seg selv til seg selv i form av tanker. Når bevissthet, som er deg, er ignorant, identifiserer du med sinnet og du tenker at du er hva du erfarer inkludert tanker og følelser. Tanker og følelser er objekter, bølger i havet (bevissthet).

Maya – Skapelse – Viparaya – Å snu om det som er ombyttet

Vi tror på det vi ser gjennom vår persepsjon, som vår essens, mens Maya - skapelsen får oss til å se omvendt av hva som egentlig er sannhet om hvem vi er - vår natur og essens. Og ikke minst virkeligheten. Objekter, som vi ser utenfor oss selv ser ut til å være det som er vår essens, det vil si at materie er vår essens, mens det egentlig er subjektet som er vår essens, som vi bare kan erfare en refleksjon (pratibimba) av og ikke direkte. Vedanta snur det som er ombyttet - subjektet er oss og ikke objektet (kropp, materie og sinn) som vi tror vi er.

Maya er en «usynlig» Kraft i Bevisstheten og har ingen begynnelse. Maya er evig, både manifestert og umanifestert. Kunnskap viser oss at Maya ikke er virkelig fordi det er alltid i endring. Vedanta ikke-dualitetsvisjonen ser på det uforanderlige og ufødte som virkelig. Vi, individer kan ikke erfare bevissthet/ selv som et objekt. Kunnskap snur på det som er ombyttet og i Vedantaundervisningen er lokalisering av objekter en grunnleggende viktig del. Maya vet alt i universet og låner kraften fra bevissthet.

Vi tror på det vi ser og oppfatter, men Vedantas ikke-dualitetsvisjon viser noe annet når vi undersøker og analyserer møysommelig og grundig erfaringene vi har.

Dualitet og ikke-dualitet møtes aldri

Dualitet og ikke-dualitet møtes aldri. Det vil si at vi ikke kan erfare ikke-dualitet (original bevissthet) direkte der vi er i denne virkelighetsordenen, men bare ha direkte kunnskap om vår essens, hvem vi er og hva virkeligheten er. To eksempler på metaforer, som blir brukt i Vedanta:

1. Parinama, varig endring. Det beste eksempelet på dette er melk og ost. Hvis vi lager ost av melk, må melken stoppe å være melk for å bli til ost. Denne prosessen kan ikke bli endret på; vi kan ikke få melk tilbake. En annen er leire og krukken, eller gullet og ringen. Leiren må stoppe å være leire for å bli en brent krukke, og gullet må stoppe å være gull når den tar form som en ring.

2. Vivarta parinama, tilsynelatende endring. Selv om melken ser ut til å ha blitt ost, leiren til krukken, gullet til ringen, forblir essensen av ost/ krukke/ ring/ melk/ leire/ gull, uten dette ville det ikke være noe ost/ krukke/ ring. Derfor, selv om det ser ut til at bevissthet har blitt til verdenen, har den ikke det. På grunn av Mayas virksomhet, viser bevissthet seg som verdenen. Slik at verdenen ikke er virkelig og ikke uvirkelig: den er tilsynelatende virkelig. Dette betyr at vi kan erfare den, men ved å undersøke dens sanne natur, forsvinner verdenen (form). Verdenen kan bli «fjernet», mens derimot bevissthet som er alltid tilstedeværende og uforanderlig, kan ikke bli fjernet. Bevissthet (ikke-dualitet) er det eneste som er bestandig.

Persepsjon

Så lenge kroppen er i live og våken, oppfatter og erfarer den noe. Persepsjon kan ikke finne sted uten bevissthet og den kommer og går fordi kroppen kommer og går, men bevissthet gjør det ikke. Bevissthet er alltid tilstede og uforanderlig, den som kjenner tilsynekomster og forsvinning av all persepsjon. Derfor sier vi at du er ufødt og dør aldri. Sinnet, som inkluderer intellektet, er et verktøy for Selvet for å ha kunnskap av objekter, selv om det vet seg selv, hvorvidt eller ikke objekter er tilstede til å bli kjent. Bevissthet er selvvitende.

Persepsjon er ikke styrt på den måten sinnet er preget av dets vasanaer, men bevissthet er ikke preget av noe. Vasanaer vil være hva som farger individet sin persepsjon av verden den ser. Den sanne oppfatter (bevissthet) er det ikke-erfarende vitnet og det som gjør persepsjon mulig, den som kjenner det erfarende vitnet, individet og den som kjenner alt det oppfatter gjennom sansene.

Hvordan Persepsjon Virker

Når vi ser på et objekt, sender subtilkroppen (ego, sinn, intellekt) ut en tanke, en lysstråle, bevissthetsstråle. Bevissthet skinner på subtilkroppen og opplyser sinnet og sansene, som på sin side opplyser objektet. Imidlertid, tanken eller bevissthetsstrålen sendt fra intellektet til objektet er livløs, som betyr at det i seg selv ikke er bevisst. Du vet at dette er sant, fordi dine tanker kjenner ikke deg. Du vet om dine tanker. Bevissthet er levert til objekter gjennom den mekaniske prosessen av den reflekterte bevissthet, som skinner eller spretter tilbake av et bevisst, levende objekt, et individ eller subtilkropp. På denne måten skjer erfaring. Hvis du ikke kan se et materielt objekt, kan ingen tanker nå det, slik at ingen erfaring av det er mulig. Subtile objekter som tanker og følelser er kjent i sinnet på samme måte, av bevissthet, som skinner på sinnet. Grove objekter krever bevissthet til å bli kjent. Menneskeobjekter krever bevissthet og et fungerende intellekt og sanseorganer til å ha kjennskap til noe. De er kunnskapsmidler for bare objekter. Sinnet blir også kalt for det ellefte sanse-instrumentet, fordi det styrer de fem-kunnskaps-samlinger av grove sanseinstrumenter i kroppen (ører, øyne, hud, nese og tunger) og de fem subtile organer (høre, se, føle, smake og berøring). Sanseorganer forårsaker erfaringer av ting i kroppen.

Ingen sanseorgan oppfatter et eksisterende objekt. Vi konkluderer bare egenskapene av et objekt (form, vekt, struktur, lukt, farge, lyd, smak) basert på persepsjon. Det fordi vi ikke kan ha kjennskap til den egentlig substansen av alle objekter (bevissthet) med sansene. Bevissthet er eksistensaspektet av alle objekter, ikke navnet og formen, fordi bevissthet er bakenfor navn og form. Den forårsaker alle navn og former. Alle navn og former avhenger av bevissthet til å eksistere, men bevissthet avhenger av ingen ting.

All persepsjon og konklusjoner (som inkluderer å høre, se, smake, berøre, lukte) skjer i sinnet, fordi alle erfaringer skjer der. Bevissthet er ikke et persepsjonsobjekt, slik at det ikke kan bli kjent av disse midler. Den kan bare bli kjent gjennom Selvkunnskap ved å analysere forholdet mellom navnet og formen av et objekt og bevissthet, som er hva Selvgransking er grunnleggende om.

Når et tre faller i skogen, om det ikke er et øre tilstede å høre det, er det ingen lyd. Selv det fallende treet vil forstyrre atomer og skape vibrasjoner, er akustisk vibrasjon alene utilstrekkelig å produsere lyd. Sensorer behøves (fungerende ører) til å omdanne akustisk vibrasjon til elektriske impulser. En prosessor (sentralnervesystemet i en fungerende hjerne bak ørene) behandler impulsene og intellektet gir mening av sansemessig-informasjonen. All lyd er et resultat av persepsjon.

Synet er det samme. Lys er en elektromagnetisk energiform. Lysspektrumet splitter inn i synlig lys og vi ser ikke lys, men energibølger. Disse elektromagnetiske bølger når våre sensorer (øyne) i form av fotoner (bærere av elektromagnetisk kraft), som blir absorbert av spesielle celler, som er på linje med øyets netthinne. Denne produserer tilsvarende elektro-kjemiske signaler som er sent til synssenteret hvor informasjonen er tolket og behandlet som syn. Uten en observatør med passende sansemessig verktøy, som opererer i den rette lysspektrum-delen, som er i stand til å omdanne de elektromagnetiske bølgeene til persepsjon er det ingen lys.

Alt i den tilsynelatende virkeligheten er basert på persepsjon og slutning. Det er det samme med alle de andre sansene. Og det er det samme med hvert eneste objekt. Det er ingen virkelig verden der ute eller her inne. Uten en observatør, er det ingen persepsjon. Uten bevissthet, er det ingen objekter å oppfatte.

Direkte kunnskap av deg selv som Selvet er hva Jeg oppfatter er der fordi jeg ser det. Med andre ord, ville verden ikke være der uten meg, bevissthet.

Indirekte kunnskap av deg selv, som Selvet, er Jeg oppfatter hva Jeg ser fordi det er der. Med andre ord, Jeg er identifisert med mitt kropp-sinn verktøy og tar verden for å være virkelig og separat fra meg. Ser du den veldig subtile, men viktige forskjellen?

Dyp søvntilstanden beviser denne logikken, fordi det må være en som oppfatter tilstede til å vite at du sov, fordi ellers hvordan ville du vite dette når du våknet opp? Bevissthet er den uforanderlige faktoren, som er alltid tilstedeværende og uforanderlig, og individet, det lille-selv oppfattende individet, er den foranderlige faktoren, fordi det er ikke alltid tilstede (slik som i dyp søvn eller koma) og er alltid foranderlig.

De To Undervisningsmetodene

En dialog mellom Vedanta lærer og student.

Den Direkte Vei Tilnærmingen

Som oppstått fra Greg Goode, oppløser denne objektanalysemetoden alle objekter inn i den vitnede bevisstheten ved å demonstrere følgende:

a) Objektene vi identifiserer med og tror vi erfarer gjennom sansemessige persepsjoner er essensielt ikke noe mer enn spesifikke fornemmelser, som ikke utgjør objektets helhet med hva vi forbinder dem med. For eksempel den hardheten vi føler på vår bakdel når vi sitter på en trestol utgjør ikke eksistensen av hele stolen; Bare på en måte av vår forventning og slutning blir stolens helhet vår virkelighetserfaring;

b) De spesifikke fornemmelser som erfart er essensielt ikke noe annet enn sanseorganer i seg selv, siden hver av dem er avhengig den bestemte sanseorganen, som vi erfarte og oppfattet gjennom. Den uavhengige eksistensen av noen fornemmelser kan ikke bli verifisert av noe annet middel enn den bestemte sanseorganen hvor det er erfart, og derfor kan ikke noen fornemmelser bli verifisert å ha noen uavhengig eksistens; Det er bare når en bestemt fornemmelse dukker opp i bevissthet at vi erfarer hva vi kaller for det å se, høre, smake, berøre eller lukte.

c) Sanseorganene er ansvarlig for sansepersepsjonene som er essensielt ikke noe annet enn den vitnede bevisstheten. Den uavhengige eksistensen av sanseorganene kan ikke bli verifisert som om de var verktøy, som ligger der for å vente å bli brukt av bevissthet; Heller at hvert sanseorgan er et unikt bevissthetsmodus, hvor en bestemt persepsjonstype skjer. Dessuten, siden uten bevissthet til å underbygge den, vil ingen sanseorgan gjør noen sansing, og det vises tydelig at sanseorganene er avhengig av bevissthet for deres eksistens. Bare den vitnede bevissthet er fri av avhengighet av noe annet enn seg selv for dens eksistens. Den ultimate konklusjonen av denne analysen er selvfølgelig at alt er erfart (inkludert erfaringsapparatet og erfareren han eller henne) er ikke separat fra eller noe annet enn bevissthet i seg selv.

Vedanta Tilnærmingen

Gjennom en analyse av erfaringslokaliseringen, den samme beslutningen av alle oppfattede objekter inn i bevissthet er demonstrert. Denne metoden er basert på en undersøkelse av persepsjonsmekanikken. Lys treffer et objekt og våre øyne oppfatter på denne måten objektet og bildet registrerer det i våre sinn. Selv om objektet vi oppfattet ser ut til å være der ute separat fra oss, er virkeligheten at det (bildet av det) er egentlig manifestert i vårt sinn. Siden det er intet mellomrom mellom sinnet og bevissthet, er det faktumet at alt vi oppfatter og erfarer som viser seg i, er ikke separat fra og er essensielt bevissthet. For å si det enkelt, lokalisering-av-erfaring analysen demonstrerer at alle objekter bare er erfart i sinnet og at sinnet er ikke separat fra bevissthet, og essensielt sett så eksisterer alt inni den og er laget av og er derfor avhengig av bevissthet. På betraktningen av disse tre granskingene, dukker det et spørsmål opp når det gjelder Vedanta sin lokalisering-av-erfaring analyse.

Hvordan er det sånn at det antatte objektet, som lyset treffer og dermed forårsaker våre øyne til å oppfatte og registrere et bilde av det i vårt sinn eksisterer til å begynne med? (Å plassere objektets eksistens for at lyset skal treffe det etableres i en dualistisk kontekst som ikke er falsifisert, enkelt ved å si at bildets objekt registreres i sinnet og er dermed overgitt i ett med bevissthet). Dessuten, hvor kom lyset, øynene, og så videre fra? Essensielt, hvis det ikke er noen separate uavhengige objekter, hvordan fant noen av disse persepsjonsprosessene sted?

Vedanta student: Ifølge min forståelse er følgende de mulige svarene som kan bli gitt som svar på disse spørsmålene:

1. Hvert individ projiserer hans egen holografiske verdensfilm, for å si det sånn, og på denne måten er alle erfaringer egentlig en projeksjon enn en persepsjon. Denne forklaringen forklarer imidlertid ikke hvorfor alle fornuftige individer identifiserer seg med et bestemt objekt, som det samme objektet, slik at det kan bli sagt at erfaring er sann mot objektet når det egentlig ikke er noen objekt der for å bli oppfattet i begynnelsen. Denne forklaringen er feilaktig, også, fordi individet har ingen kraft til å skape hele verden (jaget) ut av dets eget vesen. Selv om individet kan sies å ha kraften til å skape, er kraften begrenset til å være i stand til å skape sin egen universerfaring gjennom de tolkbare projeksjoner diktert av dens vasanaer (programmeringer, tendenser), som overlapper den. I tillegg, reduserer denne forklaringen den grunnleggende ikke-dualitetsvisjonen til solipsisme, som feiler å fjerne individets tilsynelatende identitet som en separat uavhengig individuell identitet, og derfor gjenstår det dynget i et fundamentalt dualistisk syn.

Fra Wikipedia:**Solipsisme** (av latin *solus* «alene» og *ipse* «selv») er en sinnsfilosofisk teori som hevder at jeget er det eneste som eksisterer, og følgelig at verden og andre mennesker kun eksisterer som en del av jegets bevissthet.

Man kan skille mellom ulike typer solipsisme:

- Den ontologiske (eller metafysiske) *solipsismen* rendyrker idealismens overbevisning om at bare sinnet har en reell eksistens, ved å hevde at bare *mitt sinn* har en reell eksistens. Det fins ingen (eller ytterst få) filosofer som har forfektet et slikt syn, men det har blitt diskutert som en teoretisk mulighet. Diskusjonene har hovedsakelig dreid seg om en slik posisjon er konsistent og om den i så fall lar seg motbevise.

- I erkjennelsesteorien betegner solipsismen en metode som betrakter den egne erkjennelse som den eneste sikre kunnskapen (*epistemologisk* eller *metodisk solipsisme*). Et eksempel på dette er Descartes utsagn *cogito ergo sum* («jeg tenker, altså er jeg»).
- Solipsisme eksisterer også som en sinnsfilosofisk posisjon (*metodologisk solipsisme*), der den innebærer at betydningen av begreper ene og alene er avhengig av subjektets bevissthetstilstand.
- Etisk *solipsisme* forfekter at bare det som gagnar selvet, har moralsk verdi. En slik posisjon er mer eller mindre identisk med egoismen som etisk doktrine.

Vedanta lærer: Ja, det er riktig. Individet skaper ikke objektene. Det er det Totale Sinnet (Isvara), som gjør det. De tillater ignoranse uten å vite det i formen av projeksjoner til å tolke objektene ukorrekt. Det gjør ikke noe om de eksisterer eller ikke. Det betyr noe hvordan de er forstått. Vedanta aksepterer ignoranse og måten det skaper objekter. Vi trenger ikke å bevise at de ikke eksisterer og ei heller trenger vi å ødelegge dem. Hvis du kan bruke objektene til å vende individet sin oppmerksomhet til selvet, vil objektens status bli kjent automatisk, som tilsynelatende objekter, og ikke som «ikke-eksisterende» objekter. Det er galt å si at objektene ikke eksisterer. Du kan ikke erfare noe som ikke eksisterer. De eksisterer ikke uavhengig av bevissthet. Meningen med lokalisering-av-objekter og andre undervisninger er ikke bare å negere objektene, men også avsløre subjektet, bevissthet. Hvorvidt objektene egentlig er der ute eller i sinnet, er selvet avslørt som det ikke-erfarenne vitne, som du leder din oppmerksomhet til. Inntil oppmerksomheten er ledet til bevissthet er den forvirret med objektene. Med en gang det er kjent, er objektens status automatisk klar.

Den Direkte Vei-Undervisningen viser at det er tilsynelatende ingen objekter bortsett fra bevissthet, men hva skal til for å forklare den kontinuerlige objektens eksistens med en gang de har blitt vist at de ikke eksisterer? Faktumet er at de eksisterer, som nevnt ovenfor. De er bare ikke virkelige. Du vil ikke ta dem seriøst hvis du hadde kjennskap til at de ikke er virkelige. Og du trenger egentlig ikke ødelegge dem, fordi den vitnede bevissthet er ikke dekket av dem. Du bruker å lede oppmerksomheten til bevissthet. Denne metoden blir kalt for *arundhati nyaya*, etter en spesifikk stjerne som ikke kan bli identifisert, fordi den eksisterer i en klynge av lignende stjerner. Du tar et tre og bruker grenene til å lede søkerens oppmerksomhet fra de større grenene, til de lavere på treet til de små grenene på toppen og lokalisere stjernen med referanse til dem.

Vedanta student: 2. Lyset og alle de andre komponentene av eksempelet er også Det Totale Sinnets projeksjon. I videre begrep, er den holografiske filmen som vi oppfatter som den fysiske verden, Det Totale Sinnets *vasanaprojeksjon*. Inni konteksten av denne projiserte tilsynelatende virkeligheten og den universelle lov (*dharma*), som styrer dens funksjoner, den tilsynelatende prosessen, som er opprinnelig beskrevet i *prakriya* (undervisning) av erfaringslokalisering (med andre ord lys treffer et objekt som da registrerer det som et bilde i individets sinn) ser ut til å skje, fører til at det granskende individet til den ultimate konklusjonen at all erfaring tar plass i bevissthet og er også ikke separat fra bevissthet. Den ikke-dualistiske virkelighetsnaturen avhenger av bildet av noe uavhengig objekt, som registreres i sinnet og dermed blir ett med individet. Alle komponenter er heller av denne tilsynelatende omstendigheter ett med universell bevissthet. Med andre ord, objektet og subjektet (individet) har blitt den samme bevissthet bestandig. Mellom disse linjene, kan det tillegges at det opprinnelige objektet som ble truffet av lyset kommer fra samme kilde som objektene i en drøm gjør. Som over, som under for å si det sånn. På samme måte som individets projiserte *vasanaer* skaper individets mikrokosmiske personlige drømmer, skaper Det Totale Sinnets projiserte *vasanaer* den makrokosmiske drømmeverden (livet, verden og universet).

Vedanta lærer: Ja.

Vedanta student: 3. Den hele lokalisering-av-erfaringsundervisningen må bli forstått som en analogi, som er brukt som et torn for å fjerne et torn i studentens forståelse av virkelighetsnaturen, heller enn en vitenskapelig forklaring av hvordan skapelse egentlig skjer.

Vedanta lærer: Det stemmer. Vi prøver ikke å forklare skapelse for skapelsens skyld. Vi prøver å

latterliggjøre handleren for å avsløre Det Totale Sinnets natur. Handleren gjøres klar for kunnskap. En kvalifisert gransker trenger bare å separere den som kjenner fra de fem slirene for frigjøring. Det betyr ikke noe hvem som skapte dem eller hvorfor, bare at de er tilsynelatende begrensede tilbehør, overlappinger.

Vedanta student: I denne betydningen tjener analogien på en måte å forklare en spontan tilsynekomst inni bevissthet, som ikke er noe annet enn bevissthet selv, som viser seg som den spontane tilsynekomst på grunn av ignoransekraften(maya). Alle komponenter i analogien er ikke noe mer enn ideer som spinner, mer eller mindre, ut av kropp-sinn-intellektmaskinen til å forklare dens tilsynelatende funksjoner blant den udifferensierte potensialiteten eller kaos, som er ren bevissthet.

Vedanta lærer: Nei. De er ikke spunnet av kropp-sinn-intellekt maskinen, de er spunnet av skriftene til å gi kropp-sinn-intellekt maskinen en måte å slutte å streve og sette det opp til å forstå dens natur. De overbeviser det at det er ikke i kontroll slik at den vil slippe av og bli kontemplativ.

Vedanta elev: Jeg forklarte ikke kropp-sinn-intellekt maskin-ideen så klart. Når jeg nevnte at alle komponenter av lokalisering-av-erfaringsundervisningen er snurret, for å si det sånn, av kropp-sinn-intellektet, mente jeg ikke at analogien var produsert av kropp-sinn-intellektmaskinen, men at lyskomponentene, objektet, øynene og sinnet for å si det sånn, er alle produkter av kropp-sinn-intellekt maskinens funksjoner, med en gang den er ladet av bevissthet, utfører (ikke som en uavhengig handler, siden den er livløs, men enkelt og greit er en mekanisme opplyst av bevissthet) produksjonsfunksjon av alle tilsynelatende objekter som viser seg i den tilsynelatende virkeligheten. Med andre ord, er kropp-sinn-intellektmaskinen grunnleggende et spinnende hjul for Maya (ignoranse). Sagt på en annen måte, er det filmprosjektoren som projiserer filmen av den tilsynelatende virkeligheten med en gang den er ladet med bevissthetens elektrisitet. Analogien i seg selv er, som du kommenterte, spinnet ut av skriften på en måte å få kropp-sinn-intellektmaskinen til å slutte å streve som handleren og forstår dens sanne natur.

På denne måten, ser jeg kropp-intellektmaskinen som en mekanisme gjennom hvor ignoranse projiserer den tilsynelatende virkeligheten. Og det er en maskin, som er designet til å selvødelegge på den måten at dens funksjoner (i det minste fra ståstedet av individet) utvikler seg mot en uungåelig oppvåkning gjennom hvor den forstår dens sanne natur, og på den måten slutter å bli villedet av projeksjonene som naturlig skjer gjennom den når den er opplyst av bevissthet.

Vedanta lærer: Okey. Jeg misforstod, fordi det ikke var klart. Nå er det klart. Jeg er veldig imponert av din forståelse. Du vil bli en stor Vedanta lærer en dag.

Vedanta student: Konklusjonen er at det er essensielt bevissthet, som har villedet seg selv (selv om jeg vet at bevissthet i seg selv er aldri villedet) gjennom dens mesterlige utøvelse av mayakraften og dens konsekvente forbindelse med kropp-sinn-intellektmaskinen, og det er bevissthet i seg selv som våkner opp (Jeg realiserer at bevissthet i seg selv har aldri sovnet) til dens sanne natur når den frigjør seg fra kropp-sinn-intellektmaskinen og oppdager den som den sanne identitet som attributtløs selv.

Og et siste ord: Jeg er fullstendig enig med din kommentar om feilen Greg Goode gjorde det som gjelder dyp søvntilstanden (han ser på det samme som selvet). Det har plaget meg når jeg har lest boken. Utenom det har jeg funnet øvelsene som ganske fine supplementer til Vedantas undervisningsmeotdikk. (Den beste veien til selvrealisering).

Vedanta student: Følgende er en utdypning, som angår noe av de finere poengene involvert i den andre forklaringen overfor, at universet er Det Totale Sinnets vasanaprojeksjon:

Som det er blitt sagt, i lokalisering-av-erfaringsundervisningen, er det opprinnelige objektet på hvor lyset skinner og er dermed reflektert i sinnet en projeksjon av Det Totale Sinnets vasana. En annen

måte å si det på, en mer vitenskapelig måte, er at objektet er et produkt av stimulans som eksisterer og er essensielt laget av makrokosmisk bevissthet. Med andre ord, er objektet den abstrakte (med andre ord valgte eller tatt utifra) representasjon av noe som ikke har virkelig en uavhengig eller fysisk eksistens andre enn stimulans eller umanifestert energi. Dette er en mer subtil versjon av Det Store Smellets skapelsesteori. I denne saken projiserer Det Totale Sinnet (med andre ord Skaperen, eller Gud) et ren potensialitetsfelt eller stimulans som gjenstår i en umanifestert tilstand av kaos inntil individer begynner å se forbindelsen, for å si det sånn, og dermed abstrakterer holografiske bilder (fullstendig med sansesystemenes karakteristikk) som utgjør universet. Kort sagt, projiserer Det Totale Sinnet universet, inkludert individer ut av ens egen vesen og så inni den projeksjonen utfører individene abstraksjonsprosessene som gir form til deres verden og deres erfaring av den.

Vedanta lærer: Ikke helt eksakt. Men mer eller mindre. Det umanifesterte er ikke kaotisk. Den er fullstendig i orden og er strukturert. Den ser ut til å være uklar fra individet sitt perspektiv, fordi det er bakenfor persepsjon. Individet ser egentlig ikke forbindelsen. Den bare jakter på ens frykter og begjær, som gjør virkeligheten til å se forvirrende ut. Kanskje den eventuelt senere blir visere. Vedanta-undervisningen ser forbindelsen.

Vedanta student: I Det Totale Sinnets opprinnelige stimulansprojeksjoner må det være et slags subtilt energimønster, som er årsak for hva bildene vil være eller kan bli abstraktet på spesifikke lokasjoner i rom-tidskontinuumet, som tjener som et arena for det manifesterte universet. Hvis det ikke var tilfelle, ville da hvert individ tilfeldigvis se eller erfare hva han eller hun uavhengig projiserte (eller som av hans eller hennes vasanaer var projisert) på skjermen av hans eller hennes bevissthet til ethvert gitt øyeblikk. Dette ville forkaste noen likheter av enigheter mellom individer når det gjelder hva objekter var blitt erfart til enhver gitt tid og sted, og på denne måten overgi sammenhengende organisasjoner og fellesskap av livets erfaring umulig. Selv om det selvfølgelig er tilfellet at hvert individs vasanatolket eller overlappet, på hans eller hennes persepsjoner på en personlig måte som skaper en personlig erfaring av ethvert oppfattet objekt, som kan være forskjellig fra noen eller alle andre individer sine erfaringer av det samme objektet. Et mer subtilt skapelsestrinn enn manifesteringen av det fysiske universet i seg selv. Et interessant aspekt av dette oppsettet er at dess mer ugjennomtrengelig objektets fysiske egenskap, dess mer vanlig er enigheten om dens kvaliteter, karakteristikk og kvaliteter. For eksempel, ville flere mennesker være enig om detaljene av en Rød Corvette, som var parkert foran dem, enn de som ville være enig om Kjærlighetens natur.

Vedanta lærer: Bra. Det er riktig.

Vedanta student: Det subtile energimønsteret i Det Totale Sinnets opprinnelige stimuleringsprojeksjon fra hvor universet kommer fra er et aspekt av universell lov (dharma). Dette mønsteret eller organiseringen, er den grunnleggende årsaken hvorfor ting er som de er, hvorfor fenomener viser seg slik som de gjør, hvorfor ting jobber som de gjør, hvorfor objekter fungerer eller oppfører seg som de gjør. Med andre ord, er det grunnen til hvorfor bestemte ting har bestemte kvaliteter, karakteristikk, egenskaper og begrensninger. For eksempel, forklarer denne subtile energiorganiseringen for hvorfor mennesker ikke kan fly som fugler og hvorfor de ikke kan gå på vannet og hvorfor et tilsynelatende individ ikke kan bevisst bevege lemmene av et annet individ siden han eller hun kan gjøre det på sine egne. Selv om det er rapporter av mennesker som har brutt grunnleggende naturlover og har overvunnet slike tilsynelatende begrensninger, er den overveldende flesteparten av individer og andre objekter begrenset av naturen til å respektere lovene som regjerer og i det minste aspektet av den tilsynelatende virkeligheten vi kaller universet. I metaforiske begrep, å forbinde seg selv med den begrensede overlappingen (upadhi) av et individ (eller ethvert gitt objekt, for den saks skyld), må bevissthet spille med de etablerte spillets regler, som den har skapt for seg selv.

Vedanta lærer: Ja.

Vedanta student: Når vi snakker om metafor, må det bli forstått at hele denne forklaringen av skapelsesdynamikken ikke er noe mer enn en analogi anvendt til å uttrykke den spontane projeksjonen inni og av bevissthet på grunn av ignoranse. Med andre ord, er det et utarbeidet konsept brukt til å

forklare det som virkelig ikke har noen forklaring eller i det minste som ikke kan bli forstått av sinnet, for sinnet i seg selv er ikke noe mer enn et objekt inni bevissthet, og er på den måten en effekt av bevissthet, en effekt som også er både grovere enn dens årsak og er livløs. Derfor kan ikke sinnet forstå dens årsak.

Vedanta lærer: Dette forutsetter at sinnet er bevisst, men det er ikke det. Det er bare en speillignende struktur, som bevissthet bruker til å kjenne seg selv i objektene form. Men den grunnleggende ideen av en metafor er god. Vedantametodikken av undervisningen er via overlapping og negering (fjerne). Vi aksepterer måten individet ser det på og så ødelegge måten å se det på ved å avsløre den gjemte logikken av skapelsen. Det er latterlig å utfordre individet. Det vil bare reagere. Du er enig med det, prater med det. Hvis det tror at det er objekter der ute, aksepterer det. Da vil du steg for steg undergrave troen.

Virkelighetsordener

Hva er virkeligheten? Vedanta har en tydelig definisjon på at det som er uforanderlig, alltid-tilstedeværende og ikke-dualistisk ubetinget kjærlighet er det som er virkelig, mens det som alltid er i endring er tilsynelatende virkelig. Det er ulike (nevnt av og til som to eller tre i vedaene) ordener av virkeligheten det er snakk om her og forklare det mer utdypende.

For det første så må en avgjøre objektene natur: Et objekt er ikke noe annet enn deg, bevissthet; Det er kjent av deg, så det kan ikke være deg; Et objekt er ikke bevisst. Erfaring er et annet ord for et objekt, fordi alle objekter er erfart bare i sinnet, som er også et objekt kjent av deg, bevissthet.

Fra et ikke-dualistisk perspektiv så dukker alle objekter fra bevissthet, og består av bevissthet, er avhengig av forholdet til bevissthet og løser seg opp i bevissthet, men bevissthet er alltid fri av alle objekter. Siden den sanne naturen av virkeligheten er ikke-dualistisk virkelighet og ikke en dualitet, så kan det bare være et prinsipp, som opererer og det er bevissthet, så alt er bevissthet.

Vedaene snakker ofte om to virkelighetsordener: *satya* og *mithya*, den virkelige og det tilsynelatende virkelige. De er ikke i opposisjon til hverandre og går ikke mot hverandre, som med rom i et rom som viser seg å være forskjellig fra rom utenfor et rom, men de er det samme. Hva som tillater deg å skjelle mellom de to ordenene er anvendelsen av diskriminering gjennom selvkunnskap. Hvis du anvender logikken av Vedanta og undersøker den sanne natur av virkelighet, så vil du se at bevissthet (subjektet) er det eneste prinsippet som alltid er tilstede og aldri endrer seg. Alt annet, det vil si alle erfaringer (objekter) er det som ikke alltid er tilstede og endrer seg alltid.

Å kjenne til forskjellen mellom disse to og aldri forvirre dem igjen blir kalt for moksa, frihet fra begrensning. Så selv om alle objekter er deg, bevissthet, er du ikke objektene, fordi ingen objekter er bevisste. Bevissthet ER hva som ser. «Ser» betyr å vite.

Bevissthet, subjektet, er ikke et objekt, slik at den kan ikke bli kjent av et objekt, fordi et objekt er ikke bevisst. Edderkoppens vev, selv om den oppstår fra edderkoppen og består av edderkoppen, kjenner ikke til edderkoppen, fordi det er ikke bevisst. Det samme gjelder ditt spytt: Den oppstår fra deg, men kjenner den deg? Nei.

Et objekt kan ikke ha kjennskap til subjektet. Bevissthet er den som har kjennskap til alle objektene, det «gjennomsiktige», eller ikke-erfarende vitne. Bevissthet trenger ikke noe for å ha kjennskap til seg selv, fordi den kjenner seg selv. Den er alltid et vitne. Men bevissthet er et vitne bare med referanse til hva som blir sett. I seg selv ser den bare ren bevissthet. Selvet/ bevissthet er en seer, som aldri har startet eller slutter og er det altseende øye, eller «Jeg», som ser bare seg selv fordi det er alt det er å se.

Bevissthet er selvopplysende og det er ikke noe annet enn seg selv. Husk at ikke-dualitet betyr akkurat det: Det er bare bevissthet for bevissthet å se, ikke at bevissthet er en seer på en måte jiva (personen) forstår det å se. Personen er en linse gjennom hva bevissthet tilsynelatende ser på objekter, men alle objekter er reflektert bevissthet og har da en avhengende eksistens av bevissthet. Det er ingen objekter

for bevissthet å se. Bevissthet er hva som får det å se reflektert bevissthet (med andre ord objekter) mulig.

Det vil være mer passende å si at selvet, som ser bare seg selv, er det som har kjennskap til seeren med referanse til det som er sett bare når maya opererer. Det selvbevisste selvet viser seg som en seer, men er egentlig ingen seer, hvis ikke det å se refererer til sitt eget selv.

Fra perspektivet av dualitet, eller personen som er identifisert med å være en person, med andre ord når ignoranse opererer, tror personen at seeren er forskjellig fra det som er sett; med andre ord, at subjektet og objektet er forskjellige. De er ikke forskjellige, selv om de eksisterer i en forskjellig virkelighetsorden: bevissthet, hva som er virkelig, og reflektert bevissthet, hva som er tilsynelatende virkelig.

Det virker å være dualistisk, men det ikke-dualistiske selvet og verden er ikke det motsatte. En er *satya* og den andre er *mithya*. *Mithya betyr ikke at en skal neglisjere satya; satya opphever mithya*. Hvis de var motsatt så ville den ene slette den andre, så hvis du hadde satya så ville du ikke ha mithya og motsatt. Men det er ikke sånn det er. Dine drømmer opphever ikke deg, drømmeren. Den eksisterer samtidig i forskjellige dimensjoner av virkelighet. Den våkne og den sovende er motsatte, fordi når du har en så har du ikke den andre. Dag og natt er motsatte. Når det er dag, så er det ikke natt. Når det er opp, så er det ikke ned.

Hva med skumring? Skumring er tilstede av både dag og natt. På samme måte så er ikke selvet påvirket av dualitet. Den opplyser den. Isvara/ Skaper 1 og 2 er de samme, men forskjellig. Begge er Isvara. En er Isvara uten kraften å skape og den andre er Isvara med kraften til å skape. Slik at det er forskjell, men det er ingen forskjell. For eksempel så er en kunstner den samme eller forskjellig fra hans eller hennes kunst? Kraften av kunst er i deg, men du slutter ikke å eksistere når du ikke skaper kunst. Så selvet er fri av Maya, men Maya er ikke fri av selvet.

Alle erfaringer i verden og selve verden skjer i sinnet og kommer fra tanker.

Det er to verdener for alle. Den objektive verden er skapt av objekter og erfaringer skapt av bevissthet, i funksjon som Skaperen og den subjektive verden av projeksjoner som individer tillegger til den objektive verden. Gjennom selvkunnskap så kan subjektive projeksjoner som forårsaker lidelse bli gjenkjent og fjernet og setter individet fri. Helt til hele skapelsen er løst opp av Skaperen på et tidspunkt, så vil det eksistere som et bilde i bevissthet.

Men noen som kjenner til at han eller hun er bevissthet vil ikke ta bildet til å være virkeligheten, og vil da være fri av den. Bilde av verden er bare et problem når du tror den er virkelig. Vedanta viser at du er bevissthet og ikke personen, som viser seg i deg som et bilde.

Alle åpenbaringer har samme beskjed og det er at du er hel og fullstendig grenseløs bevissthet og ikke den som erfarer åpenbaringen, selv om den erfarende entitets eksistens avhenger av deg. Dessverre, om du ikke har konteksten inni deg til å forstå erfaringen, et gyldig kunnskapsmiddel som Vedanta, så er kunnskapen for det mest borte og ikke assimilert. En tror at en må ha en annen erfaring for å kjenne bevissthet. Men ingen spesiell erfaring er nødvendig for å erfare bevissthet, fordi du alltid erfarer bare bevissthet.

KORT OPPSUMMERING

Hva som blir klart for deg er at objektene har ingen iboende verdi, de er livløse og er ikke virkelig, som betyr at de ikke alltid er tilstede og endrer seg alltid. Bare du, bevissthet av objektene, er virkelig, som alltid er tilstede og er uforanderlig. Du realiserer også at det ikke er noe annet enn deg, bevissthet, så alle objektene er deg. MEN du eksisterer uavhengig av alle objektene. Ikke-dualitet og dualitet er ikke motsatt av hverandre: De eksisterer i forskjellige ordener av virkeligheten; satya og mithya eller det virkelige og den tilsynelatende virkelige. Frihet kommer fra å være i stand til å diskriminere deg,

bevissthet fra objektene som viser seg i deg.

Bevissthet er udelelig og har ingen deler

Det er ingen deler til bevissthet, siden det er ingen deler til rom. Det er ingen forskjell mellom rommet innvendig eller utenfor potten, fordi rom gjennomtrenger alt, som også bevissthet gjør. Det er en beholder til alle objekter. Selv om det er bare en evig jiva, får Maya det til å se ut som at det er mange individuelle jivaer ved å gi sansende vesener en upadhi, lass av vasanaer, subtil kropp/ fem slirer eller personlig ignoranse. En upadhi er et begrenset tilbehør, som hvor noe viser seg som noe annet enn det er. For eksempel hvis jeg har en rød rose bak en klar krystall, vil den klare krystallen vise seg å være rød selv om den er klar. La oss si det sånn: Upadhi for Selv/ bevissthet er individet fortryllet av ignoranse, og får Selvet til å se ut som en jiva. Hva som tilhører personen tilhører ikke Selvet, fordi personen og bevissthet eksisterer ikke i samme virkelighetsorden.

Selvet, subjektet, satya er hva som er virkelig, og objektet, personen er hva som er tilsynelatende virkelig, mithya. Definisjonen av virkelig er hva som alltid er tilstedeværende og er uforanderlig, som bare gjelder Selvet. Den som beskuer ser bare forskjellig ut ifølge upadhi den assosierer seg med: Forskjellen tilhører upadhi og ikke subjektet (Selvet). Det er bare en tilsynekomst i bevissthet forårsaket av en sans av forskjellighet hvor det ikke er noe forskjell. Maya er en veldig smart lurendreier, ignoranse er veldig intelligent. Maya er Isvaras (Upersonlig Skaper/ Det Totale Sinn) (tilsynelatende) upadhi.

Forvirringen er hva som tilhører personen og hva som tilhører Selvet: Du tror at hva som gjelder personen også gjelder Selvet. Som det er konstantert ovenfor er personen og Selvet ikke det samme, fordi det er forskjellige upadhier. Hva som tilhører personen kan ikke tilhøre Selvet, fordi Selvet er en udelelig helhet. Slik at Selvet ikke kan være jiva, men jiva er Selvet. Som med bølgen er havet, men havet er ikke bølgen, selv om deres essens er vann, krukken er leire, men leiren er ikke krukken, ringen er gull, men gull er ikke en ring. Dette er bare tilsynelatende motsetninger som løser seg når Vedantas logikk gjelder dem.

Husk at Selvet ikke er en erfarende entitet. Det er et vitne (sakshi) av den erfarende entiteten. Erfaringen av den erfarende deg er begrenset til upadhi gjennom hvor du erfarer, personen du er. Derfor kjenner du bare til objektene du har kontakt med. Du kan ikke vite hva det andre sinnet tenker eller føler, unntatt ved slutning. Så lenge du er identifisert med personen, er du begrenset og bundet av dens ignoranse. Du er den eneste med den type person-upadhi. Jeg har den type person-upadhi, slik at jeg ikke kan vite hva du erfarer, men fordi Selvkunnskap har fjernet min personlige ignoranse vet jeg at vi ikke er forskjellig, fordi vi er begge Selvet, som er alt som finnes.

Du pådytter satya på mithya, som ikke vil fungere. De to virkelighetsordener, den virkelige og den tilsynelatende virkelig, dualitet og ikke-dualitet, er ikke en motsetning til hverandre, men de møter heller aldri, de motsetter seg ikke hverandre selv om dualitet ikke er virkelig og er overlappet på ikke-dualitet. Så lenge det såkalte individuelle sinnet er fortryllet av ignoranse, tenker det at det er separat og må jage etter objekter for å fullføre seg selv. Når ignoranse er fjernet, selv om du fortsatt er begrenset av din upadhi og kan ikke vite andre sine tanker, fordi moksa (frigjøring) ikke gir allvitenhet (som bare tilhører til Isvara), ser du ikke andre atskilt fra deg, fordi du vet at essensen av alt i livet er Selvet, deg. Bølgen løser seg inn i havet, krukken til leiren, ringen til gull og du jakter ikke lengre objekter for at det skal gjøre meg fullstendig.

Panchadasi - utdrag:

«Du kan ikke erfare ikke-dualitet eller dualitet, fordi bevissthet er ikke et erfaringsobjekt. Og du erfarer egentlig ikke dualitet når du tror du gjør det. Du er alltid lykksalighet (bliss). Dualitet og ikke-dualitet er bare konsepter som trenger å bli forstått til frigjøring. Ideen ikke-dualitet har bare betydning med referanse til dualitets-ideen. Men hvis det bare er bevissthet, er det verken dualitet og ei heller ikke-dualitet.

Bevissthet er den som kjenner til begge. Lykksalighet eksisterer fordi eksistens er lykksalighet, med

andre ord fullstendighet uten referanse til tomhet, fullstendighet uten referanse til ufullstendighet. Eksistens er bevissthet.»

Pratibasika: Subjektiv erfaring, tolkning og magisk tenkning

Det er flere sanskrit uttrykk og ord som jeg får kjennskap til i Vedantakunnskapen. Og en av dem jeg har reflektert endel over er ordet «Pratibasika». Det har med subjektiv erfaring, tolkning og magisk tenkning å gjøre. Et annet ord for magisk tenkning er ønsketenkning. Vi tror rått på alt vi erfarer er sant og tenker ikke mer over det, hva vi egentlig erfarer. Vi undersøker og gransker ikke grundig nok til å si objektivt hva det vil si å ha ulike erfaringer.

Forfengeligheit - å føle seg spesiell er en bakside av dette og en kan lett mistolke og tro på slike erfaringer bokstavelig sett istedenfor objektivt å se på det mer i symbolsk retning. Det ligger mye psykologisk kunnskap i dette og det samme med eksistensielle svar på hvem vi er. En kan også få innblikk i kosmologi. Dypere sider i livet. En vil gjerne få svar på det man søker etter, som sannhetssøker. Kunnskap kommer når en har et sinn som er klart og modent for å ta imot en kunnskap, som er av objektiv og upersonlig art. Sannhet er ikke menneskeskapt - den bare eksisterer. Vi vet alle at vi er bevisste og at vi eksisterer. Det er selvinnsende.

Hva innebærer dette i min sannhetssøken om hvem jeg er og min identitet? Og hva som er sannhet eller fakta. Hva er nytteverdien når en har slike erfaringer er jo individuelt å mene om. Å undersøke ens spirituelle erfaringer er viktig for å forstå hvem jeg er og skille mellom det som er virkelig eller det som ser virkelig ut, permanent eller ikke-permanent og subjekt (Bevissthet/ Selv) eller objekt (Alle store fysiske objekter til mer subtile som tanker, følelser, opplevelser m.m.).

Jeg har personlig hatt endel interessante erfaringer og reiser i den spirituelle/ alternative jungelen (siden 1994) og det har gitt meg interessante oppdagelser i ettertid når jeg grundig og møysommelig har undersøkt disse erfaringer og oppdagelser så går det i denne gaten; Livet er ikke et mysterium når man oppdager og gjenkjenner hvem man egentlig er. Det betyr ikke at en vil ha kjennskap til all kunnskap i verden og universet. Vi har våre begrensninger i den rollen vi spiller ut, som individer. Vi er ikke Det Totale Sinnet, som har kjennskap til alt.

En svakhet med spirituelle erfaringer er å tro at en er spesiell og har en viktig jobb å gjøre her på planeten. Da spiller det spirituelle egoet inn og forfengeligheit er en bakside, som nevnt. Det er ingen dømming av andre sine erfaringer og jeg kan bare undersøke det jeg erfarer selv. Vedanta har i sin metodikk de verktøyene som skal til for å undersøke, reflektere, granske og analysere grundig erfaringer på ulike ståsted og vinkler. Det tar endel år å undersøke grundig og det er ingen lettvinnt løsning, som man ser mange søker etter.

Det er kjekt å se tilbake på denne reisen, men det er godt å innse at det er endel subjektive ting og tolkning, som er byttet ut med objektiv og upersonlig analyse, selvgransking og refleksjoner. Det gir en større troverdighet.

Det foregår endel ønsketenkning basert på egne tolkninger og subjektive erfaringer. Fantasireiser/ Indre reiser innehar endel symboler og arketyper. Det er ikke ulikt vanlige drømmer og går i samme gate. Sjamaner og urfolk har jo vært bevisst på slike indre reiser og her er det også ulike erfaringer og tolkninger i hva som egentlig skjer.

Vedanta har sin metode å undersøke slike nevnte erfaringer. Og her viser jeg en grundig undersøkelse og analyse om sjamanistiske og andre type erfaringer via deler av satsang fra en Vedantalærer med en som hadde såkalte negative spirituelle erfaringer i Equador på ulike måter:

Sjamanisme sammen med mange andre tilbud i den spirituelle materialismeverden klarer enkelt og greit ikke å fjerne lidelse for alltid: Ingenting gjør det, bortsett fra Selvkunnskap, som er frukten av selvgransking. Vedanta sier at vi ikke trenger noen spesielle erfaringer til å erfare sannheten om hvem du er, fordi din sanne identitet som Selvet/ bevissthet skjer forut for alle erfaringer.

Til å lede selvgransking trenger du et gyldig kunnskapsmiddel, som er i stand til å fjerne ignoransen av din sanne natur: det er den eneste måten du kan forstå og «fjerne» din begrensede identitet som en person og gjøre krav på din identitet som den som vet om alle erfaringer, bevissthet, Selvet. Det er ingen magi, hvit eller svart, som kan gi deg den eller ta fra deg den, fordi ikke-dualistisk, handlingsløs, grenseløs, upreget og alltidtilstedeværende bevissthet er din iboende natur. Men hvis ignoranse står i veien for denne kunnskapen, vil begrensning og lidelse skapt av troen i dualitet bli din erfaring.

Mange mennesker i den spirituelle arenaen tror feilaktig at de kan bruke knep, slik som sinnsendrete substanser, hypnose, positiv tenkning, kontakt med ånder gjennom mediumseanser eller annen sjamanistisk praksis for å oppnå spesielle krefter, hindre negative ting som skal skje eller forvrengte strømmen av ubevisste negative tanker. Med andre ord, for å oppnå hva de vil ha eller unngå hva de ikke vil ha. Den sjamanistiske veien sier at lovene, som regjerer dette universet kan bli bøyet til viljen av de som er fri fra troen at det er umulig å få det de vil ha med passende holdning eller gjennom magi.

Det kan være sant opp til et visst punkt, men det er ingen karma yoga i denne holdningen, siden de er alle resultatsbaserte, dualistisk tenkning. Selv om du får det du vil ha, er det ikke på grunn av deg, men Det Totale Makrokosmiske Sinnet, Eksistensfeltet. De fleste som kaller seg for mestre eller sjamaner har ingen kunnskap av hvordan dharmafeltet (verden) fungerer, ei heller forstår de eller praktiserer de karma yoga.

Karma yoga har med å forstå at du kan handle for å få det du vil ha, men du styrer ikke resultatene. Resultatene er opp til Eksistensfeltet, et felt av naturlige lover, eller dharmar, som bli forstått og respektert av et fredfullt sinn. Dine handlinger er viet til feltet i en holdning av takknemlighet. Du hengir med aksept om at alle resultatene er passende resultater for deg og oppgir forventninger, bekymring, håp eller behovet for en spesifikk beslutning til dine liker eller misliker.

Hovedgrunnen til at åndelighet, hypnose og sjamanistisk praksis til slutt ikke virker er fordi de tar ikke Maya/ Upersonlig skaper og skapelse og vasanaer (før-eksisterende tendenser eller psykologiske mentale og følelsesmessige mønstre) i betraktning. En vasana er en tendens til å repetere spesifikke handlinger. Ikke alle vasanaer er negative, men bindende vasanaer, som forårsaker avhengighet til negativ tenkning/ følelsesmessige mønstre skaper store lidelser. Og alt du vil få med disse typer av spirituell praksis er mer bindende vasanaer for utrolige erfaringer, avhengigheter, hypnose, New-Age Hemmeligheten typer fantasier og sjamanistiske knep.

Derfor er det spirituelle valget vårt, fordi det underliggende premisset er basert på dualitet at du er ufullstendig og trenger noe (en erfaring eller spesiell kraft) for å fullføre deg, som aldri er sant. At du er mester av din egen skjebne er delvis sant på kort sikt, men det løser ikke det fundamentale problemet av eksistensiell lidelse, de bindende vasanaer og troen på sansen av handleren. Den tar ikke i betraktning det triste faktum at den pregete personen, som er identifisert med å være en person (dualitet) er problemet i første omgang. Som en person trenger livet ditt å være i overenstemmelse med sannheten av eksistensen hvis du vil ha fredfullt sinn, men ideene som er foreslått av spiritualitet vil ikke produsere frihet fra avhengighet, som du har erfart, men mer smerte og lidelse.

Uansett sannhet eller handlinger, som disse praksiser fremmer, er den underliggende ideen at du kan (eller må) gjøre noe for å forbedre eller perfektionere personen og deres karma. Vedanta sier at det er ingen vits i å forbedre personen, fordi selv om den eksisterer, er den bare tilsynelatende virkelig, virkelig er definert det som alltid er tilstedeværende og aldri endrer seg, som bare gjelder bevissthet, og ingenting annet. Du kan indirekte forbedre personen gjennom Selvkunnskap i det at den frigjør sinnet fra bindinger til dine liker og misliker, men små-selv-forbedringer er ikke målet av selvgransking. Det er en bi-effekt av Selvkunnskap. Og Vedanta sier også at ingen handling av en begrenset entitet vil resultere i et grenseløst resultat, frihet fra begrensning og lidelse. Den sier at alle erfaringer skjer i tid og vil slutte, la ignoranse være urørt om ikke Selvkunnskap er assimilert fra erfaringen. Og bare Selvkunnskap er i stand til å fjerne ignoranse.

Det finnes ingen negative ånder. Det er bare negative og inngrodde tanker og følelser, som tar over og ser ut til å besette sinnet. Alt vi erfarer kommer fra våre tanker, ikke fra et annet sted, fordi det er IKKE et annet sted. Noen mennesker kan se subtile energier slik som individer som bare ånd (uten kropp) av en god eller dårlig natur mer klart enn andre og blir kalt for sensitive, synske, klarsynte eller besatte.

Mye av det er resultatet av projeksjoner basert på villedet frykt og trossystemer. New Age-trenden av kanalisering og liksom overlegne vesener er et åpent område for bløffmakere, som med ideen at du kan oppnå krefter gjennom sjamanisme. Den magisktenkning typen, som det er overflod av i den spirituelle markedsplassen bruker denne subjektive kunnskapen og presenterer det som om det er sannhet, og du må selvfølgelig gi din kraft til dem fordi DE vet hva sannheten er for deg. Den synske verden av ånder bør helst unngås, fordi det er bare basert på dualitet, og har ingen objektiv undervisning og er derfor bare ignoranse.

Ja, dine vasanaer leder deg overalt, slik de har gjort med alle, og de vil fortsette å gjøre det inntil du er forberedt til å gjøre et arbeide med deg selv. Moder Jord kan ikke spørre deg om å drepe deg selv, bare dine tanker identifisert til dine følelser kan gjøre det. Livet støtter deg i hva som helst du vil og vil respondere til deg slik du responderer til det. Det er ingen magi, svart eller hvit, ingen kraft utenfor deg som får deg til å gjøre noe annet enn hva som foregår inni ditt hode.

Vedanta er kunnskapsbasert, ikke erfaringsbasert. Hvis du er ute etter erfaring er ikke Vedanta noe for deg.

KORT SAMMENDRAG

Jeg har respekt for andre sitt syn og meninger rundt det som ble nevnt i den satsangen. Det vil være ting jeg tar opp, som ikke noen av dere vil like å høre eller lese om. Og folk tar ting lett personlig. Men egentlig når man går bakenfor liker eller misliker så er det aldri noe å like eller mislike. Vi holder fast på endel forestillinger om verden og det vi erfarer. Det er lett å tro at vi sitter på sannhet, men problemet er, som jeg selv har erfart - at en ikke undersøker nøye og grundig nok hva erfaringer handler om. Den er basert på kritisk analyse av erfaringer folk har i det spirituelle. Det er lett som jeg har nevnt å tro at vi er spesielle og har en spesiell misjon her på Jorden. Det er dessverre forfengelig. Ingen er mer viktigere enn andre. Jeg har hatt nytte av ulike erfaringer på min vei og de mennesker jeg har møtt. En må regne med at mennesker har ulik oppfatning, agenda, motivasjon og mål i livet.

Sannhet om hvem vi er (vår identitet) og hva virkelighet er vil alltid være upersonlig og objektiv. Vi er nødt til å se på våre erfaringer uansett hva det er gjennom upersonlig og objektiv ståsted. Det finnes ulike måter å møte det på og jeg støtter vedaene gjennom vedantas metodikk. Det viktigste er at man undersøker selv det man erfarer og ikke tror blindt på noe og at en bruker veldig god tid på det. Gjerne flere år.

Uri Geller var en såkalt ekspert på å bøye skjeer av ren tankekraft. Slike magisk tenkning og ønsketenkninger er dessverre vanlig i spirituelle verden i dag. Man tror at noen har ekstra store egenskaper eller kvaliteter som man ikke selv har. Og det er mye humbug her. Man får jo undersøke erfaringer selv og tolke selv. Men det er klart at jeg har et solid fokus på dømmekraft og skjelneevne. Kritisk sans er viktig om man skal finne ut sannhetsgestalt eller om det er noe i egne eller andres erfaringer. Det har jo vært mye dialog mellom skeptikere og spirituelle/ alternativbevegelsen i ulike foraer og det har vært hett. Det jeg mener såkalte spirituelt bevisste eller alternative burde lære mer av skeptikere er rett og slett dømmekraft, kritisk sans og skjelneevne (diskriminasjon). Man bør ikke ta sine egne erfaringer for god fisk, men heller bruke god tid på å reflektere, granske og analysere hva man egentlig erfarer. Det er lett å ta av og skape spirituelle bobler hvor man mister fotfeste i verden. Eller tror man har en viktigere jobb å gjøre enn andre. Og troen på at man skal «redde» verden.

Vedantametodikken har fått meg til å gå kritisk til verks i mine egne erfaringer i det alternative og i den spirituelle jungelen. Mye av det jeg trodde på eller var åpen for har jeg lagt på hylla for godt. Det

kan være nyttig og inspirerende, men det er også mye fantasier her. Og vår psyke skaper endel symbolikk og arketyper i våre erfaringer som får en ofte til å trekke for raske slutninger om noe. Spirituelle erfaringer kan være veldig forførende, men også nyttig på sin måte og skape inspirasjon i livet man lever. Så det er ikke bortkastet all søken etter spesielle erfaringer, men når man forstår at frihet ikke ligger i å søke etter spesielle erfaringer om man har tillit til Vedanta for eksempel, som metodikk for å undersøke erfaringer, vil man forstå at det å slutte å søke etter slike erfaringer er essensielt her.

Vi ønsker å tro at vi kan manipulere materie med sinnet og dette med tankens kraft er jo ganske overdrevet. Men når man undersøker og analyserer erfaringer så er det mye magisk tenkning og subjektive tolkninger. Vi ønsker å føle oss store og at vi har kontrollen, men krefter som har med Maya/Skapelse å gjøre, som på sanskrit kalles for Isvara (Upersonlig skaper/ Gud/ Makrokosmisk sinn) har kontrollen. Ikke en skyggeregjering eller onde krefter, som er fantasifulle konspiratoriske overbevisninger. Det er bare subjektive oppfatninger av hva som skjer, men det er jo ikke noe mer enn det og som regel er det ikke i nærheten av hva som egentlig skjer. Det er ikke noe forskjeller egentlig mellom drama i vår verden og i for eksempel science fictionserien Star Wars, Star Trek, Ringenes Herre m.m. Det er jo speilbilde av symbolikk av det som skjer i vår verden også på ulike måter. Man kan undersøke med upersonlig metodikk, som blant annet Vedanta er i forbindelse med dette vi prater om.

The Secret var et populært fenomen for flere år tilbake i spirituelle kretser hvor man trodde at man kunne tiltrekke seg alt det man vil, men det er ikke slik Dharmafeltet eller vår verden fungerer. Det er jo blitt kalt for Null-Sum spill. Det vil si at man både vinner og taper i denne verden. Man mister noe og man får noe. Det er en evig runddans og det skjer uavhengig hva man tror på i forbindelse med å tiltrekke seg det man vil. Men man tiltrekker seg mer det som er i ens «vasanaer» (programmeringer, vaner, tendenser), som en har med seg i livet.

At man ikke føler seg tilstrekkelig eller vil føle seg sterkere og større. I utgangspunktet er man komplett, hel og fullstendig uavhengig av hvilken rolle man utspiller seg i sine liv. Så jakten eller jaget etter å dekke behovet av utilstrekkelighet eller at man mangler noe er vanlig i vår verden. Det er en naturlig del å tro at man «mangler» noe. Og så kommer lett også fantasien og ønsketenkninger inn i bildet. Det har man også erfart og observert spesielt i den spirituelle jungelen.

En interessant dialog med en Vedanta lærer og en student hvor emner, som spirituelle erfaringer og subjektive tolkninger er i bildet. Her nevner han arketyper og Kausalkroppens rolle i hva vi erfarer. Og se det ut ifra upersonlig ståsted og ikke ta personifiseringen veldig på alvor bokstavelig talt. Å se mer symbolsk i ens undersøkelser av å tolke spirituelle erfaringer:

Klarsynthet, Engler og Kausalkroppen

Vedanta student: Hei, jeg har noen spørsmål om den subjektive verden og at noen mennesker kan se engler, oppstegne mestre, spøkelser eller døde mennesker. Hvordan forklare fenomenet av slike ekstraordinære erfaringer? Kausalkroppen forklarer slikt fenomen på en upersonlig måte. Personifisering av spøkelser, ånder og guder er et resultat av sinnet til subtil kroppen. (ego, sinn, intellekt).

Mine spørsmål er:

1. Når klarsynte mennesker kanalisere eller ser engler, oppstegne mestre, spøkelser og så videre får de slike visjoner og informasjon fra kausalkroppen av dette eller hans/ hennes person (mikrokosmisk) og de kommer alle fra makrokosmisk (det umanifesterte). Har jeg rett?

Vedanta lærer: Ja, Den Makrokosmiske Kausalkroppen er hva vi kan kalle for basseng av ren potensiale. Det er et område som inneholder de subtile planer av alle mulige objektive fenomener. Disse er ikke enda subtile manifesterte som ideer, men er ganske enkelt potensielle innstillinger av gunas (energier eller kvaliteter). De er hva Platon henviser til som arketyper. De er nødvendige modeller for objektive fenomener både subtile (f.eks. fornemmelser, følelser og

tanker) og grove (f.eks. fysiske objekter). Jiva eller tilsynelatende individuelle person, har egentlig ikke noe diskret kausalkropp, men har heller tilgang til eller er informert av en spesifikk del av den makrokosmiske kausalkroppen. For det meste, kjenner en spesifikk person bare til delen av den makrokosmiske kausalkroppen som informerer hans/ hennes subtil kropp, som er bestemt av hans/ hennes karma. Men det er noen ganger når subtil kroppen av en spesifikk person som også er i seg selv en del av den makrokosmiske kausal kroppen, kan de få tilgang til informasjon fra en større kropp inni som den skaffer seg og kan dermed se energier som det informeres om til subtil kroppen av en annen person.

2. Vi kan kalle slik informasjon, kanalisering eller visjoner av slike vesener som symbolske tegn i deres subjektive verden, og alt kommer fra Isvara/ makrokosmisk kausal kropp (umanifesterte)?

Vedanta lærer: Korrekt. Visjonene som mennesker har vil vise seg i den formen, de er kjent med. Hvis noen er kjent med konseptet av engler møter de positive energier, da kan han/hun personifisere den energien som et englevesen ifølge hans/ hennes konsept av en engel.

3. Slike erfaringer er i mithya (tilsynelatende dualitetverden), og er ikke virkelig. Og det er bare i den subjektive verden til en person. Kan vi si at alle myter, visjoner, kanaliseringer og så videre kommer fra den samme makrokosmiske kausalkroppen, og det er lignende fantasier, drømmer med mer?

Vedanta lærer: Ja, det er den eksakte konklusjonen til mine svar til hva dine første spørsmål peker på. Menneskets erfaring er innkapslet i en enkel historie og hver person er en versjon av den arketyperiske helten. Dette er hvorfor Joseph Campbell henviser til hovedpersonene av alle mytologiske historier som helter med tusener av ansikter. Mens personene, innstillingene og detaljene av enhver mytologi er unik til kulturen som den mytologien kommer fra, informerer de grunnleggende arketyper av disse mytene som det samme. Den makrokosmiske kausalkroppen er en enkel basseng av arketyperiske planer som gir grunnlaget for strukturen og dynamikken av den tilsynelatende virkeligheten og erfaringen av alle individer.

4. Det er snakk om arketyper i myter eller lignende erfaringer, og det har med psykologiske elementer å gjøre. Kan du si noe mer om dette i Vedanta terminologi om psykologiske arketyper, symboler, myter, fantasier, hallusinasjoner og så videre?

Vedanta lærer: Alle arketyper er kausale planer, som blir symbolske representasjoner av forskjellige kombinasjoner og varianter av gunas. Gunaer er bestanddeler av objekter og på denne måten representerer alle objekter energiene som utøver en innflytelse på sinnet. Det tilsynelatende individets møter med slike former, som disse energiene blir til, legger deretter igjen avtrykk (med andre ord vasana) i den mikrokosmiske kausalkroppen (den delen av den makrokosmiske kausalkroppen, som det tilsynelatende har tilgang til) fra disse avtrykkene dukker den tilsynelatende personens liker og misliker (med andre ord raga-dvesha). Basert på tidligere avtrykk, tolker den tilsynelatende personen formene og innflytelsen av disse energetiske entitetene som positive eller negative. Og den tilsynelatende personen sin nåværende erfaring av disse energiene forsterker eller reviderer (vanligvis forsterker) disse tolkningene.

Alle de fenomener du viser til overfor er tilsynelatende objekter, hvor deres eksistens bare er gyldig og innflytelse er bare følt inni konteksten av den tilsynelatende virkeligheten. De påvirker ikke den essensielle naturen av bevissthet i det hele tatt.

Vedanta student: Jeg forstår at dette ikke er virkelig og at i min fortid så var jeg veldig glad i engler, oppstegne mestre, utenomjordiske, kanalisering og lignende. Men det er ikke virkelig og er synske fantasier. Vi har alle en subjektiv verden og jeg antar at det er mye fantasier, myter og psykologiske ting fra vår underbevissthet (går tilbake til makrokosmisk kausal kropp/ umanifesterte) i våre vasanaer.

Vedanta lærer: Det er korrekt. Men slike synske fenomener skal en ikke totalt avvise. De er en måte hvordan selvet kommuniserer på, så å si, med sinnet. Selvfølgelig er ikke selvet en entitet som

kommuniserer, men hva jeg mener er at myter, arketyper, drømmer og visjoner kan tjene som pekere, som peker sinnet i retningen av sannheten (med andre ord gjenkjennelse av selvet som en grenseløs ikke-dualistisk bevissthet).

Kommentarer:

Det siste sitatet til Vedantalæreren er spesielt interessant å merke seg at han sier at myter, arketyper, drømmer og visjoner kan peke i retningen av sannheten, som har med hvem vi er. Det er nyttig til en viss grad, men man kan som sagt bli veldig bundet av dem og ønske om å søke slike opplevelser gang på gang. Alle slike erfaringer går tilbake til det Umanifesterte/ Kausale, som også kalles for Makrokosmisk Sinn/ Gud/ Upersonlig Skaper. Når vi er i dyp søvn så går vi tilbake til det umanifesterte, som det kalles for, som har med Makrokosmisk sinn eller kausale. Vi har jo alle (vasanaer) tendenser/ programmeringer/ vaner/ bindinger osv. som også går tilbake til det makrokosmiske kausale. Det samme gjør det når vi dør. Vår personlighet lever ikke videre, men det gjør våre vasanaer.

Alle erfaringer i meditasjon, visjoner, indre reiser, myter m.m. er en reise hvor man vil få endel symboler av Selvet og det kan være i ulike former. Gudeskikkelser som det er en del av i India. Mye symbolikk som sagt her. Det er også subjektive erfaringer og tolkninger i hva man ser som passer for den og den personen som erfarer det i hans/ hennes sinn. Alt kommer fra makrokosmisk kausale. Vedantalæreren nevner også dette umanifesterte ifm. «ren potensiale». All skapelse (Maya) kommer fra dette umanifesterte. Det skjer en tilsynelatende evig skapelse og det er et veldig intelligent univers eller kosmos om man vil. En upersonlig skaper som jobber hele veien gjennom ulike lover (dharma, karma, natur- og fysiske lover m.m.), energier eller krefter (gunaer).

Vyavaharika (Empirisk og Objektiv), Pratibasika (Subjektiv), Paramarthika (Selv/ Bevissthet)

Vedanta viser oss forskjell på pratibasika (individets skapelse) og Vyavaharika (upersonlig skapers skapelse/ Isvara/Gud) i måte å møte verden på. Det foregår endel projeksjoner i begge «verdener» eller virkelighetsordener.

Her forklares forskjeller på Empirisk(Vyavaharika) Virkelighet, Subjektiv

(pratibasika) virkelighet og ikke-dualitets ståsted (Brahman/ Selv/ Awareness - Paramarthika):

Paramarthika satya er Brahman, absolutt bevissthet. På dette trinnet, så skjer det ingenting for det er ingenting utenom den grenseløse bevissthetseksistensen. Det er trinnet hvor alle modifiseringer eller objektive fenomener er gjenkjent som ingenting annet enn bevissthet, og om de er oppnådd eller ikke gjør ingen forskjell. Bare bevissthet er.

Paramarthika satya er fullstendig bakenfor noen spor av dualitet og er dermed ikke utsatt for begrensede parametre hvor det gode og onde er definert.

Pratibasika som er et annet ord for drømmetilstand. Det er rent subjektivt og åpen for tolkning. Fra selvets perspektiv, selv vyavaharika (empirisk virkelighet) er subjektiv i det at jeg erfarer alt som en tanke i sinnet. Selvfølgelig, hvor ellers vil erfaringen skje? Sinnet er det eneste instrumentet for tolkning. Enten vi snakker om en kopp te i hånden min eller det mest usedvanlige synske fenomen vil jeg erfare dem i meg. De er objekter i bevissthet skapt av bevissthet, som dukker opp i meg. Jeg sier ikke at synske fenomener ikke eksisterer, alt i maya er mulig. Direkte persepsjon, hvor vi observerer objekter uten tolkning, blir kalt for vyavaharika, den empiriske virkeligheten. Det skjer med et funksjonelt sinn, bak scenen, med ingen preging fra vasanaer (tendenser, programmeringer). Med andre ord, er det ingen innblanding med persepsjon.

Pratibhasika satya er den subjektive virkeligheten som jiva/ individ erfarer inni sinnet. Den inneholder fornemmelser, følelser og tanker. Den er subjektiv på den måten at det er jivasin guna-bundete, vasana-bundete, raga-dvesha (liker og misliker) påvirket tolkninger og evalueringer av vyavaharika satya. Med andre ord siden alle individer oppfatter det samme fenomenet, som gjelder inni den empiriske virkeligheten, tolker hvert individ og evaluerer slik fenomen på en unik måte. For eksempel, siden to mennesker kan oppfatte en snøstorm, et individ kan tro at det er vakkert, og den andre individet kan tro at det er problematisk fordi nå trenger innkjørselen å bli måket og det samme med

veiene før han eller hun kan dra et annet sted. Denne virkelighetsordenen er nevnt som jiva shristi eller individets skapelse. Selv om ingen objekter er bragt inn i manifestasjonen, fordi en person sin tolkning og evalueringer av objekter farger ens interaksjon med dem og skaper ens erfaring.

Vyavaharika satya er den empiriske eller transaksjonsvirkeligheten hvor vi handler. Det er en omkringliggende verden av objektive fenomener som alle har tilgang til. Det er vanligvis henvist som Isvara shrishti, Det Totale Sinnets eller Guds skapelse. Teknisk sett er følelser og tanker en del av denne virkelighetsordenen, fordi de er effekter av Isvaras kreative kraft.

Vyavharika satya er dermed verdinøytral. Det er manifestasjonen i både dens grove og subtile aspekter, som inkluderer dharma (med andre ord samling av fysiske, psykologiske og moral/ etiske lover) , som regjerer dens operasjon.

Jiva betyr individ/ person, vasanaer betyr tendenser/ programmeringer/ vaner. Gunaene har med kvaliteter/energier eller bevissthetstilstander å gjøre:

De tre gunaene: sattva, tamas og rajás

Alt i livet består av tre stadier av energi eller ulike bevissthetstilstander.

Rajas: Urolig Sinn, Handler, handler og handler (behov for å gjøre noe hele tiden).

Oppnå ting i verden: En partner, penger, hus, barn. Forretnings-sinn.

Oppside: Kreativitet og skape noe.

Bakside: Stress, Utbrenthet, Ulykkelig, Sjalu, Over-stimulert.

Tamas: Sløv og lat Sinn. Kan ikke gjøre noe, kan ikke stå opp, jeg vil ikke gjøre det, fryktbasert.

Oppside: Jording og er viktig energi i forbindelse med søvn.

Bakside: Depresjon, Manglende modenhet, Tar ikke Ansvar, Kjedsommelighet, Klandrer.

Sattva: Klart sinn, i stand til å ta avgjørelser, er rolig og tar passende/ riktig avgjørelser... Forstår verden, Forstår livet.

Bakside: Arroganse, Bli altfor komfortabel, tiltrekker seg mennesker med endel behov/ begjær.

Hva er sannhet og kunnskap? Hvordan kan jeg vite at det har noe for seg det jeg erfarer? Hvilken kunnskap kan jeg trekke ut av erfaringer?

Jeg har stor tillit til Vedanta, som kalles for bevissthetsvitenskap i måten å undersøke ens egne erfaringer på. Og det er viktig at en naturlig finner ut hva en vil følge i livet. Det er fasinerende når man mottar det man skal underveis i livet av kunnskap, forståelse, realiseringer m.m. fra ulike kilder og gjennom sine egne analyser, kontemplasjoner, granskinger og refleksjoner av egne erfaringer i hverdagen.

Erfaringer er nyttig å ha, men de varer ikke evig og man kan fort ønske om å ha de samme erfaringer igjen og igjen. Er det noe galt i det? Nei, men man er hele tiden ute på søken - å søke etter nye erfaringer og oppdagelser. Det kan bringe med seg nyttige ting som nevnt, men det er ikke noe som varer. Hvorfor ikke finne ut av noe som varer evig? Kunnskap i seg selv er evig og objektiv. Det er også noe upersonlig som med sannhet om hvem vi er og virkeligheten.

Eksistensielle spørsmål er det en del av og svarene er av objektiv og upersonlig art. Man må bruke intellektet som verktøy her og det er dessverre noe jeg har observert i de ca. 24 årene den alternative jungelen - en anti-intellektuell holdning og anti-kunnskap holdning. Og at man skal følge hjertet, som egentlig er en metafor for vår essens - selvet - bevissthet eller hva man skal kalle det som er ufødt, uforanderlig, ikke-dualitet og alltid tilstedeværende når man undersøker nøye, grundig og møysommelig.

Når man er sløv og ikke bruker intellektet på en fornuftig måte så kan det lett føre til absolutisme -

holdning. Et sløvt (tamasisk) sinn er ikke spesielt subtilt. Den ser livet som svart og hvitt. Den er altfor usikker til å ta feil, den har alltid rett. Den setter ikke pris på variasjon slik at den har en tendens til å finne et enkelt årsak for hvert problem: Regjeringen, økonomien, sukker, religion, innvandring, konspirasjoner og så videre. Den trenger en skurk. Det er et svar for alt: Jesus, veganisme, lavere skatter, fri helsesystem, mur ved grensen og så videre.

Følelser eller intuisjon er heller ikke troverdig redskap. Sinnet er fredfullt, klart og modent (sattvisk), det er også mer subtilt enn alle andre verktøy i vår verden. Det er noe man kan undersøke selv om det er tilfelle.

Vedaene er rimelig tydelig her og sier at selvkunnskap fjerner ignoranse. Det viktigste er at man undersøker og gransker selv hva man skal ha tillit til eller ikke. Ingen blind tro i bildet her. Buddha sitt sitat har jeg stor respekt for i denne sammenhengen:

«Ikke tro på noe, selv om du leser det eller hvem som har sagt det, til og med hva jeg har sagt, hvis det ikke er i samsvar med din egen sunne fornuft.»

De Fire Hovedmålene:

(norsk ord - sanskrit ord)

- 1) Trygghet - *artha*.
- 2). Nytelse, underholdning og glede - *kama*
- 3) Verdi, dyd og integritet - *dharma*
- 4) Frigjøring - *moksha*

1)Trygghet - Artha

Det er alt fra intellektuell rikdom (menneskelige verdier, som venner, familie) og materiell rikdom inkludert jobb. Vi søker ikke etter penger for trygghet, men for manglende trygghet. Frihet fra manglende trygghet.

2) Nytelse, underholdning og glede - kama

Underholdning eller nytelse på ulike måter. Sex, å se på film eller tv-serier, spise god mat, reise på ferie og se på solnedgang. Når vi har sikker finans så vil vi naturlig søke etter nytelse eller underholdning. Noe der ute, men de varer ikke lenge og må opprettholdes for å vedlikeholdes. Nytelse innebærer smerte når vi mottar det, fordi man vil miste det. Det er slik verden av objekter er et nullsum-spill: Når vi vinner noe så vil vi miste det og det skaper smerte og et urolig sinn. Det samme gjelder for relasjoner på ulike måter. Vi kan bli bundet av objekter i verden.

3) Verdi, dyd og integritet - dharma

Å gjøre det riktige på min livsvei og hjelpe andre på ulike måter. Men hjelper andre ikke for deres skyld, men for seg selv og at man skal føle seg bra av det eller bli belønnet av det på en måte (god karma). Vi lever i en verden hvor mange har fått beskjed om at de er syndere og trenger å gjøre gode gjerninger for å bli «bra» igjen eller en god person. Dyder kan styre ens liv og det er heller ikke noe som varer evig.

4) Frigjøring - moksha

Vi vil slutte å søke etter noe når vi har realisert eller oppdaget at vi er den vi søker etter. Når vi oppdager at det vi egentlig søker i livet er permanent lykke, trygghet og tilfredshet. Og at det er i oss selv, som er essensen eller kilden av hvem vi er og essensen i alt vi opplever og som eksisterer i verden. Når selvkunnskapen er stødig i oss at vi er uforanderlig, alltid tilstedeværende, ikke-dualistisk, fullstendig, komplett, hel, ubekymret og ufødt selv/ bevissthet/ ubetinget kjærlighet. (Subjekt, som

kalles for *Sathya*) da er vi virkelig fri. Objektene i virkelighetsordenen hvor alt er i endring (*Mithya*) kan ikke endre på det vi er. Og vi er alle egentlig fri i utgangspunktet essensmessig ut ifra ikke-dualistisk ståsted. Men vi lever i en verden som er preget av ignoranse om hvem vi er. Ignoransen sitter veldig hardt i oss og vi har ulike tanker om hvem vi er, hva virkeligheten er og hva verden er. Og vi tror lykke og glede finnes i objekter der «ute» i verden. Men de er ikke permanent. Når man undersøker og gransker nøye nok etter så ser man at det er jo oss selv vi søker etter: Varig, permanent lykke, glede og tilfredshet.

Fullstendig/ perfekt tilfredsstillelse vil si at jeg er tilfreds med meg selv som selvet og jeg er tilfreds med mitt individ (jiva) som det er i verden. Jeg har ikke behov for å endre på noe.

De tre dekkende lag som hindrer i oss å være fri eller oppdage vår indre glede/ lykke:

Grovest - Urenheter - *malam* på sanskrit
Subtil - Forstyrrelser, ekstrovert sinn - *viksepah*
Subtilest - Ignoranse - *avaranam* dvs *ajnanam*

Malam - Urenheter de seks fiender som hindrer en for å oppdage vår indre glede:

*Begjær - ønsker - *kamah*
*Sinne - *krodhah*
*Grådighet - *lobhah*
*Feilslutning - bedrag - illusjon - *mohah*
*Arroganse, hovmod eller forfengelighet - *madah*
*Misunnelse, sjalusi eller konkurransevne - *matsaryah*

Passende spirituell disiplin - *sadhanah* - for MALAM er Karma Yoga - Livsstil - Holdning - Handling (Egoet).

Viksepah – Mental Rastløshet – Ekstrovert Sinn

*Det grumsete vann har fått urenheter (malam)
*Det forstyrrete vann har fått viksepah (hindringer).
(metafor for sinn)

Passende spirituell disiplin for VIKSEPAH er Upasana Yoga - Disiplin - Meditasjon (Sinn).
Man mediterer på den upersonlige skaperen (Isvara/ Gud/ Det Totale Sinnet) som har gitt oss alt i livet på ulike måter. Man forguder og er takknemlig. Hengivenhet (devotion - *bhakti* til skapelsen og livet).

Ajnanam Ignoranse

Ignoranse av faktumet at
*Jeg er den eneste kilde av trygghet, lykke og fred.
*Jeg er inkarnasjon av trygghet.
*Jeg er kilden av lykke - *anandah*
*Jeg er full av *Santih* - Jeg er fredfull og har overflod av *santih*.

Passende spirituell disiplin for AJNANAM er Jnana yoga - selvgransking - selvkunnskap - selvundersøkelse (intellekt). Selvkunnskap er det som fjerner ignoranse og det skjer i intellektet.

Skriftene i Vedaene er Upanishadene blant annet. UPA betyr nær lærer. NI betyr fri fra tvil og SHAD betyr fjerne ignoranse. En trenger en kvalifisert lærer eller veileder som kan hjelpe en til å bli ens egen guru og la vedanta selvkunnskap jobbe i ens intellekt og som vil fjerne ignoranse om hvem vi er. Vedanta lærer en ikke selvkunnskap. Selvkunnskap er allerede tilstede, det er deg og den har alltid

vært tilstede. Men den er mer eller mindre glemt på grunn av mange år med liv etter liv av masse traumer, falske konsepter, selvignoranse og så videre. Selvignoransen er dypt forankret.